

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Rom.

ANUL XLIX
MARTIE — APRILIE 1971

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

CUPRINS

— *Femeia factor inspirator* V. Florescu

— *Studii Biblice*

Trim. I.1972—Studii din epistola lui Iacob

29. I. 1972 — 25. III. 1972

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Româna. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și administrația : București, Str. Labirint 116*

Redactor :
DUMITRU POPA

Femeia— Factor Inspirator

V. FLORESCU

Deasupra a mulțime de opere frumoase și innobilatoare se ridică măreț, monumental, rolul pe care femeia l-a avut și cu atât mai mult îl are azi în societate.

Prin însăși natura ei, prin calitățile și sensibilitățile proprii ei, femeia este chemată la marea răspundere de a fi un factor modelator, inspirator, stimulator și innobilator în mijlocul celor care o înconjoară.

Omenirea are nevoie de influența inspiratoare și innobilatoare a femeii conștientă de rolul și menirea ei.

Dintr-un anumit punct de vedere și anume, al calității ei de mamă putem spune că demnitatea, importanța și misiunea femeii și a datoriilor ei, sînt de un caracter deosebit și mult mai nobil decît datoriile bărbaților, deoarece de felul cum femeia-mamă se achită de datoriile ei față de copii, depinde caracterul, destoinicia și înfăptuirile acestora în anii de mai tîrziu.

Nu arareori ne-a fost dat să auzim cum bărbați ajunși pe culmile științei, la cele mai înalte demnități, au socotit ca un lucru de mare cinste pentru ei ca în ziua sărbătoririi lor să conducă la scaunul de frunte al mesei pe aceea care le era mamă și să recunoască înaintea tuturor că sacrificiilor și însușirilor nobile ale acestei femei datorează sărbătorirea ce li se face.

Avem nevoie de mame, care sînt mame în deplinul înțeles al cuvîntului, în tot ce acest nume cuprinde, care știu să sădească și să îngrijească a crește în copiii lor însușirile cele nobile și trainice ale unui caracter superior și unei vieți de alese destoinicii.

Dar mamă cu adevărat nu va putea fi decît aceea femeie care intruchipează în ea trăsăturile cele mai înalte și distinse de caracter, în a cărei viață, cinstea, demnitatea, morala, destoinicia și hărnicia ocupă loc de seamă.

Această podoabă lăuntrică va fi forța de influență ce va modela și diriguî fără vorbe, fără zgomot, pe cei din preajmă, spre culmi ale izbînzilor curate.

Cît de mult grăitoare este experiența mamei romane Cornelia Gracchus!

Se istorisește că într-o zi Cornelia a fost vizitată de o aristocrată îmbrăcată luxos și cu multe podoabe scumpe pe ea, și căreia Cornelia, arătîndu-și băieții, îi spuse: „Iată podoabele mele“.

În adevăr, copiii ei, Tiberius și Caius, crescuți de ea într-un spirit de dreptare și iubire de patrie, erau cea mai frumoasă podoabă pe care Cornelia și-o dorise și pe care se străduise să și-o lucreze... și izbutise.

Acest spirit de dreptate și dorință de propășire a patriei, inspirate de mama lor Cornelia, a făcut ca cei doi frați, tribuni și oratori vestiți, să se ridice cu toată puterea împotriva abuzurilor, cerînd legi agrare, pentru împărțirea pămînturilor acaparate de artiso-crația romană.

În vremurile biblice, o femeie, Debora, fu aceea care luă în mîna ei acțiunea de apărare a țării, iar o alta, Iael, doborî pe căpetenia asupritorilor.

De asemenea, Estera, nu se înfrică a interveni, chiar cu riscul vieții ei, întru liberarea celor asupriți.

Dar cît de inspirator este tabloul înfățișat de D. Bolidineanu în poezia „Mama lui Ștefan cel Mare“, în care prezintă cu atîta putere și căldură înaltul simț iubitor de patrie în care mama crescuse pe Domnitorul Moldovei, mamă care neputînd concepe ca fiul ei să fugă de la apărarea țării, mergea pînă acolo încît era gata nici să nu-l mai recunoască drept fiu.

Iar în anul de crîncenă luptă de eliberare de sub jug impilator, cînd nimeni altul nu s-a găsit și nu a cutezat a o face, o femeie, Ana Ipătescu, pătrunsă de dorul de descătușare a țării, s-a așezat în fruntea maselor la 19 iunie 1848 și a izbutit liberarea guvernului revoluționar.

Și cite încă alte femei, asemenea Anei Ipătescu, au stat în fruntea rîndurilor luptătorilor pentru o viață liberă pe pămînt românesc!

Ce rol măreț revine femeilor!

Să fie acel suflu innobilator, cea mireasmă plăcută, cea stimulare spre tot ce este frumos, spre creații multiple și mărețe, spre izbînză; acel atașament față de țara noastră în scopul apărării și prosperării ei.

STUDIUL 5

CREDINȚA ȘI FAPTELE

29 ianuarie

Ebrii 11,7

„Iacob 2, 14—26 prezintă o discuție cu privire la legătura dintre credință și fapte, cu sublinierea faptului că... ea, credința, este fără de valoare dacă nu este însoțită de fapte corespunzătoare. Credința care este despărțită de fapte — spune Iacob — este fără valoare în fața lui Dumnezeu.

„Există condiții de îndeplinit pentru ca să primim îndreptățirea, sfințirea și neprihănirea Domnului Hristos... În timp ce faptele cele bune nu vor salva nici un suflet, este totuși imposibil pentru un suflet să fie mântuit, fără fapte bune. Dumnezeu ne-a mântuit în cadrul unei legi și anume... că, dacă vrem să primim, atunci noi trebuie să cerem, dacă dorim să găsim, să batem, dacă dorim ca ușa să se deschidă înaintea noastră”.

1. Ce răspuns este cuprins în întrebarea lui Iacob despre credința fără fapte? Iacob 2, 14 p.p. compară cu Matei 21, 28-31.

„Mărturia Cuvintului lui Dumnezeu este împotriva seducătoarei doctrine a credinței fără fapte. Nu este credință, ci aroganță, acea credință care cere favoarea cerului, fără însă a consimți la condițiile pe baza cărora mila urmează a fi acordată; căci credința adevărată își are temelia în făgăduințele și prevederile Sfințelor Scripturi.

„Nimeni să nu se înșele pe sine crezând că poate deveni sfânt, în timp ce de bună voie calcă vreuna din cerințele lui Dumnezeu. Săvârșirea unui păcat cunoscut, aduce la tăcere vocea mărturisitoare a Spiritului și separă sufletul de Dumnezeu”.

2. Ce întrebare pune mai departe Iacob în legătura cu credința fără fapte? Iacob 2, 14 u.p.

Sfânta Scriptură face clar faptul că Iacob așteaptă aici un răspuns negativ: „Nu, desigur nu”. Credința care nu-și găsește expresie în a face în mod obișnuit fapte bune, nu va mântui vreodată pe cineva.

3. Ce ilustrație prezintă Iacob spre a arăta lipsa de valoare a credinței fără fapte? Iacob 2, 15-16 compară cu Isaia 58, 5-8.

„Dacă neglijăm cazurile celor în nevoie și a celor nefericiți cu care venim în contact, indiferent cine ar fi aceștia, atunci nu vom avea nici o certitudine a vieții veșnice; pentru că făcând astfel, nu răspundem cerințelor pe care Dumnezeu le are față de noi... Acei care nu-și deschid inimile față de lipsurile și suferințele omenesți, nu-și vor deschide inimile nici față de cerințele lui Dumnezeu, așa cum sint prezentate în primele patru porunci ale Decalogului”.

4. Cum este descrisă așa numita credință care nu inspiră la fapte corespunzătoare mărturisirii? Iacob 2, 17.

5. Cum este descoperită valoarea unei credințe? Iacob 2, 18-19.

„A da pe față credință, o credință lipsită de fapte, este un lucru imposibil, pentru că ea, credința, fiind un principiu, acesta determină o atitudine a minții, a ființei noastre, și va demonstra totdeauna — în comportamentul exterior — natura ei cea reală. Cel la care se constată lipsa faptelor bune, demonstrează de fapt inexistența adevăratei credințe”.

6. Ce puternic apel face Iacob celui ce nu înțelege importanța credinței dovedită prin fapte? Iacob 2, 20.

7. De ce a fost Abraam socotit neprihănit, atunci cind a oferit pe Isaac ca jertfă? Iacob 2, 21-22; compară cu Geneza 22, 9-12; Ebrii 11, 17.

„Numai încrederea neclintită a lui Abraam în credințioșia desăvârșită a lui Dumnezeu, putea fi luată în considerație pentru acest suprem act al ascultării. Credința sa dovedită prin „faptele” sale, a primit din nou, ca și în prima ocazie a socotirii neprihănitului sale (Geneza 15, 6) declarația de aprobare a lui Dumnezeu”.

Expresia grecească redată în traducerea Cornilescu a Sfintei Scripturi cu „desăvârșită” cere ca faptele, să aducă credința la îndeplinirea scopului, a țelului ei, sau la desăvârșirea ei. Încercarea la care a fost supus, a oferit lui Abraam ocazia să demonstreze triumful credinței sale.

8. De ce a fost numit Abraam „prieten al lui Dumnezeu”? Iacob 2, 23; Romani 4, 3.

9. Ce așteaptă Dumnezeu de la cei ce mărturisesc a fi urmașii Domnului Isus? Galateni 5, 6 u.p.

„Adevărata credință lucrează totdeauna din iubire. Dacă cineva este urmaș al Domnului Hristos, atunci el nu poate avea un comportament dur, el nu poate fi cu inima de piatră și lipsit de simpatie. El nu poate avea o vorbire grosolană. El nu trebuie să fie plin de mândrie și de importanță în sine. El nu poate fi arogant și nici să rostească cuvinte jignitoare, condamând pe alții.

„Lucrarea iubirii pornește din lucrarea credinței. Lucrează-ți propria ta mântuire cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este cel care lucrează în tine, atît voința, cît și înfăptuirea”.

10. Ce va determina credința? Ce exemplu demonstrează prilejul păcătoșului de a ajunge neprihănit? Cum mai este comparată credința fără fapte? Iacob 2, 24-26.

„O credință vie în Hristos, va aduce orice acțiune a vieții și fiecare emoție a sufletului în armonie cu adevărul și neprihănirea lui Dumnezeu”.

„Atribuirea neprihănitului Domnului Hristos, vine prin îndreptățirea credinței și este îndreptățirea pentru care atît de mult se lupta apostolul Pavel”.

„Abraam a fost cunoscut pentru credințioșii sa, Rahab pentru imoralitatea ei. Abraam a crezut cu mult timp înainte de a oferi ca jertfă pe Isaac, Rahab avea o credință lină. Dar amândoi și-au dovedit credința lor și prin faptul că s-au aruncat cu totul de partea lui Dumnezeu încadrându-se în programul Lui. Jacob arată faptul că cel mai venerat dintre cei credințioși și cea mai detestată dintre neamuri, primesc în același mod neprihănirea, prin credința care lucrează și care se dovedește prin fapte”.

STUDIUL 6

SLUJITORI AI ADEVĂRULUI INTELEPTI ȘI NEINTELEPTI

5 februarie 1972

Daniel 12,3

Continuând clara și puternica explicație a legăturilor dintre credința și fapte, în capitolul 3, Iacob adresează o avertizare acelor care sînt nerăbdători a învăța pe alții, fără însă a avea o pregătire adecvată și o considerație a responsabilității celei mari ce apasă asupra acelor care își iau sarcina să învețe pe alții cu privire la mintuire.

1. Unde au găsit Iosif și Maria pe Domnul după o căutare de trei zile? Ce făcea El? Luca 2,46.

2. Ce recunosc Nicodim în Domnul Isus Hristos? Ioan 3,2.

„Domnul Hristos este cunoașterea Tatălui, iar Hristos este marele nostru învățator trimis de Dumnezeu”...

3. Ce titlu dau ucenicii lui Ioan, Domnului Isus, arătînd că îl recunosc ca învățator? Ioan 1,38-39.

Rabii... un titlu de respect, cu care copiii se adresau învățătorului lor... O formă curtenitoare de a te adresa cuiva, în general echivalentă cu „Domnule”. Ea este adresată Domnului Hristos în Matei 26,25; Marcu 14,45; Ioan 1,38,49; 3, 2,26; 4,21; 6,25; 9,2; 11,8 etc. De asemenea lui Ioan Botezătorul în Ioan 3,26. Domnul Hristos a sfătuit pe ucenicii Săi împotriva rivnirii sau a folosirii acestui titlu (Matei 22,7-8).

4. Chiar înainte ca Domnul Hristos să plece din această lume, ce a poruncit El ucenicilor să învețe? Matei 28,20.

În timp ce purtătorii credințioși dar oboșiți ai Cuvîntului își încheie viața, cine va pași oare înainte să le ia locul? Vor accepta oare urmașii noștri înșărcinarea cea sfîntă din mina părinților lor? Sînt ei pregătiți să umele vacanțele ce se fac prin moartea celor credințioși? Va fi oare împlinită înșărcinarea apostolilor, ca să se asculte de chemarea datoriei în mijlocul invitării la egoism și ambiție ce fac ravagii în suflete?

5. Cum sînt aleși slujitorii Evangheliei pentru lucrarea lor? 1 Cor. 12,11,28; Efes, 4,8,11.

„Desăvîrșirea bisericii nu depinde de faptul ca fiecare membru să fie modelat exact la fel. Dumnezeu cere fiecăruia să-și ocupe propriul său loc; să stea la locul lui și să facă partea sa de lucru, lucrînd conform cu talantul încredințat lui”.

6. Ce avertizare se dă cu privire la dorința de a deveni învățator? De ce? Iacob 3,1.

Forma verbului tradus aici „nu fiți” are sensul puternic de „opriți-vă a deveni”. Se pare că Iacob avertizează pe membrii bisericii, că în entuziasmul lor de a deveni învățatori, să fie cu multă atenție și cercetare, luîndu-și timp a cîntări bine toate lucrurile.

„Sînt diferite responsabilități în lucrarea Domnului și acei care se încumetă să învețe, vor fi făcuți răspunzători atît pentru comportamentul lor personal, cît și pentru influența lor asupra altora...”

7. Avînd în vedere talanții încredințați, după care principii vom fi judecați? Luca 12, 47,48.

„Cei care cunosc adevărul și totuși nu iau în conștientare poruncile lui Dumnezeu, vor fi pedepsiți în raport cu răspunderile ce le au.”

Încercarea, de către Dumnezeu, a acelor care n-au lumină, și a acelor care trăiesc acolo unde conștiința adevărului și lumina au fost abundente, este cu totul diferită. El nu cere mai mult, acolo unde n-a fost dat „mai mult”.

8. Ce fel de învățătură dorește unii creștini? 2 Tim. 4,3,4. compară cu 2 Tim. 3,5.

„Apostolul se referă aici la cei ce mărturisesc a fi creștini, dar care fac din înclinațiile firești — gîndul lor, devenind astiel, sclavii eului lor. Unii ca aceștia sînt dispuși a asculta numai acele învățături care nu mustră păcatele lor, sau nu condamnă porunci de inimă lor firești. Ei se simt ofenși de vorbirea deschisă a servilor credințioși ai Domnului Hristos și aleg învățatori care să-i laude și să-i flateze. Și printre pastorii de profesie, există și de aceia care predica opiniile unora ca aceștia, în loc a predica Cuvîntul lui Dumnezeu. Necredințioși înșărcinării lor, ei conduc la rătăcire pe cei ce privesc la ei pentru călăuzire spirituuală”.

9. Ce soartă așteaptă de învățătorii cei falși ai Cuvîntului? Filip. 3, 18, 19.

„În timp ce mîlțau „cuvîntul cel temeinic al profeției”, ca un ghid sigur, apostolii avertizau în mod solemn biserica împotriva talselor profeții, ce vor fi prezentate de către „falși învățatori” și care vor aduce în mod tainic erezii condamnable, chiar lepădarea de Domnul Hristos. Acești învățatori falși, ce se ridică în biserică, și considerați de mulți din frații lor de credință ca învățatori adevărați, sînt comparați de apostoli ca fiind niște — fîntini fără apă, nori purtați încoace și încolo de furtună, și cărora le este păstrată negura întunericului (2 Petru 2, 17). Starea lor de pe urmă se face mai rea decît cea dintîi (2 Petru 2, 20 u.p.) declară apostolul, căci „ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă, care le fusese dată”.

10. Cum sînt descriși adevărații slujitori și care le va fi răsplată? Daniel 12, 3.

Cel care cunoaște și iubește pe Domnul Hristos va accepta cu bucurie responsabilitatea minunată a chemării Mintuitorului; „Pe cine să trimet și cine va merge pentru noi?” spunînd: „Iată-mă, trimite-mă”. Isaia 6, 8.

„Cel trimis trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unul care va trebui să răspundă pentru ele... El trebuie să dea la o parte interesele personale, egoiste, făcînd tot ceea ce stă în puterea lui pentru cauza Evangheliei și împlinirea mandatului mesianic.

Unii ca aceștia vor primi o bogată răsplată. În toată veșnicia ei vor avea satisfacția de a fi făcut tot ceea ce au putut, în prezentarea adevărului în plinătate și frumusețea lui, așa ca cei credințioși să-l iubească, să fie sfîinți prin el și să se facă demni de marele privilegiu de a fi spălați în singele Mielului și răscumpărați pentru Dumnezeu”.

STUDIUL 7

FOLOSIREA ȘI ABUZAREA DE DARUL VORBIRII

12 februarie 1972

Prov. 25,11

1. Ce este spus cu privire la numărul acelor care greșesc? Iacob 3,2 p.p.; Romani 3,23.

„Păcătoșul poate greși, dar el nu este îndepărtat fără de milă. Nădejdea este pocăința, credința în Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Întră în prerogativele lui Dumnezeu a ierta neascultarea și păcatele noastre, pentru că Domnul Hristos a luat asupra Lui vina noastră, comutîndu-ne pedeapsa, socotindu-ne nouă propria Sa neprihănire. Sacrificiul Său satisface pe deplin cerințele dreptății divine”.

2. Care este dovada că cineva a ajuns desăvîrșit? Iacob 3,2 p.d. compară cu 1 Petru 3,10-11.

Prin ajutorul pe care Domnul Hristos îl poate da, noi vom învăța să ne stăpînim limba. Deși încercat în multe feluri totuși El niciodată n-a păcătuit cu buzele Sale. Cu o calmitate răbdătoare, El a făcut față ironiilor, zeflemeșilor și batjocorei tovarășilor Săi de la teigheaua timplăriei. În loc de a le răspunde supărat, El începea să cînte unul dintre psalmii lui David și aceia, mai înainte de a-și da seama ce fac, se uneau cu El în cîntec. Ce transformare s-ar face în mijlocul nostru, dacă am urma exemplul Domnului Hristos în folosirea cuvîntelor.

3. Ce va putea face cu restul corpului cel care poate să-și țină în friu limba? Iacob 3,2 u.p. compară cu Ps. 39,1.

„Am arătat că avem o mare lucrare înaintea noastră, aceea de a ne cerceta inimile și a veghea asupra noastră cu mare grijă. Noi trebuie să cunoaștem în ceea ce simțem înfrinși și apoi să veghem asupra punctului acela. Noi trebuie să avem un control desăvârșit asupra spiritului nostru. Dacă cineva nu greșește în vorbire este un om desăvârșit și poate să-și țină în friu tot trupul”.

„Biruința cea mai mare ce ne este dată de către religia lui Hristos, este controlul asupra noastră înșine. Inclinațiile noastre naturale trebuie controlate, sau de nu, niciodată nu vom putea birui, așa cum a biruit Domnul Hristos”.

4. Ce ilustrație folosește Iacob spre a arăta importanța înfrinării limbii? Iacob 3,3-5.

5. În contrast cu limbajul plin de fală din Iacob 3,5, cum descrie Isus pe cei ce vor moșteni pământul? Matei 5,5; compară cu Iacob 3,5.

„Limbajul celui umilit nu va fi niciodată asemenea celui laudăros. Asemenea copilului Samuel, el se va ruga: 'vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă'. Când Iosua a fost așezat în cea mai mare și onorată poziție, de conducător, inima sa era plină de gândurile nobile ale marelui misiuni. Și totuși, în fața unei solii cerești, el se așeza în poziția unui copil care să fie condus”. „Ce spune Domnul meu slujitorului Său... a fost răspunsul său...”

Blindețea este podoaba lăuntrică pe care Dumnezeu o consideră ca de mare preț. El care a împodobit cerurile cu izvoare de lumină, prin același spirit ne-a făgăduit că „va hărăzi pe cel umilit, cu mintuire. Ingerii cerului vor înregistra ca fiind cel mai bine împodobit, pe aceia care se îmbracă cu Isus Hristos și umblă cu El în blindețe și smeriți cu inima”.

6. Cit de întins este efectul focului aprins de limbă? Iacob 3,6.

„Cine nu iubește viața și nu dorește să aibă parte de zile bune? Și totuși cit de puțini sînt cei ce acceptă condițiile puse și anume, să-și rețină limba de la rău și buzele de la vorbe înșelătoare.

„Păcatul vorbirii de rău începe cu nutirea gândurilor rele. Șiretenia include necurăție în toate formele ei. Un gând necurat tolerat, nutirea unei dorinți nesfinte și tot sufletul este contaminat, iar integritatea lui compromisă... Fiecare gând nesfinit trebuie să fie de îndată respins. Mergeți în cămăruța voastră, urmași ai lui Hristos. Rugați-vă cu credință din toată inima voastră. Satana așteaptă să prindă în cursă picioarele voastre. Trebuie să primiți ajutor de sus, dacă vreți să scăpați de cursele lui”.

7. De ce este imposibil pentru om, prin el însuși, să-și supună limba? Ce se spune despre consecvența limbii? Iacob 3,8-10; Matei 12,34 u.p., compară cu Ieremia 17,9.

„Limba exprimă ceea ce este în lăuntrul inimii (Mat. 12,34) dar inima este înșelătoare și rea (Ieremia 17,9). Deci limba dă expresie ideilor egoiste și a inimii neconvertite.

„Este cu totul contrar rațiunii sau naturii lucrurilor ca cineva care mărturisește a fi un urmaș al blîndului și umilului Isus, să permită ca din gura lui să iasă cuvinte degradante, în mod deosebit cuvinte care să deprecieze pe cineva, pentru care Domnul Isus Și-a dat viața Sa.

„Religia Domnului Hristos înmoaie în cel credincios tot ceea ce este aspru și dur în temperament și nivelează tot ceea ce este grosolan și aspru în maniere. Ea face cuvintele dulci, iar comportamentul cuceritor. Să învățăm de la Domnul Hristos cum să combinăm un înalt sens de puritate și integritate, cu o dispoziție însoțită. Un creștin binevoitor, curtenitor, este argumentul cel mai puternic ce poate fi produs în favoarea creștinismului”.

8. Care este încercarea hotărîtoare a caracterului? Mat. 7,15-20.

„Ca oameni învățăm cu mîndrie învățăturile și poruncile înaintașilor. Și cum tradiția trece din generație în generație, ea cîștigă putere asupra minții noastre. Dar veacurile nu fac minciuna adevăr și nici greutatea lor apăsătoare, nu face ca planta adevărului să devină... minciună. Copacul adevărului poartă propriile lui fructe, dînd pe față adevărata lui natură și origine. Minciuna aduce de asemenea propriile ei fructe și face să se manifeste ceea ce este deosebit de planta cea de origine cerească.

9. Cum fixează Iacob argumentul că un adevărat creștin nu va avea o vorbire duplicitară? Iacob 3,12.

„Dacă mintea și inima sînt pline de iubirea lui Dumnezeu, aceasta se va da pe față în vorbire. Nu va fi o problemă dificilă să definești cele ce intră în voința noastră spirituală. Gînduri mărețe, aspirații nobile, o clară înțelegere a adevărului, scopuri neogoiste, dorința după pietate și sfințenie, va aduce roadă în cuvinte ce dau pe față caracterul tezaurului din inimă”.

10. Prin ce frumoasă comparație laudă Solomon vorbirea potrivită? Proverbe 25,11.

„Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi, cum să se comporte atunci cînd sînt în compania altora. El i-a învățat cu privire la datoriile și regulile unei adevărate vieți sociale, care sînt la fel ca legile împărăției lui Dumnezeu. El a învățat pe ucenici prin exemplu, cum să se comporte, atunci cînd iau parte la o adunare publică. Conversația Sa, atunci cînd era la vreun ospăț, diferea în mod hotărît de ceea ce ascultase la vreo ocazie asemănătoare în trecut. Fiecare cuvînt pe care-l rostea era o mireasmă de viață spre viață. El vorbea cu claritate și simplitate. Cuvintele Lui erau ca niște mere de aur în panere de argint”.

Studiul 8

DESPRE ÎNTELEPCIUNE

19 februarie 1972

Ps. 111,10

„În Cuvîntul Său Domnul enumeră darurile și bună-tatea divină ce sînt indispensabile pentru toți cei care au legătură cu lucrarea Sa. El nu ne învață să ignorăm știința, sau să disprețuim educația, căci și pentru creștinul temător de Dumnezeu cultura intelectuală este o binecuvîntare. Domnul Hristos a trecut pe lingă Fariseii și Rabinii timpului Său, pentru că aceștia erau prea mîndri și prea plini de ei, încît nu putea simpatiza cu poporul și nu puteau să devină astfel colaboratori cu Isus din Nazaret”.

1. Care trebuie să fie primul pas în căutarea înțelepciunii creștine? Ps. 111,10; Prov. 1,7.

„Temerea de Domnul este cea atitudine reverențioasă, cuprînsă în iubirea, venerația și gratitudinea, ce distinge pe cei care și-au dat seama de propria lor nevrednicie și au găsit salvarea în planul cel minunat al lui Dumnezeu”.

Expresia redată la început în Ps. 111,10, poate de asemenea să fie redată „partea principală”. Temerea de Domnul nu este numai primul pas în dobîndirea întregii cunoștințe spre mîntuire, ci de asemenea tema centrală a cunoașterii lui Isus. Dacă cunoștința creștină nu conduce la supunerea vieții, lui Hristos, atunci nu și-a atins scopul.

„Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Ea stă la temeliea unei adevărate educații creștine. Aceia care avînd o ocazie favorabilă, dau greș în a învăța această primă mare lecție... sînt descalificați pentru a servi cauzei lui Dumnezeu”.

2. Ce se obține împreună cu înțelepciunea? Prov. 3,13-18.

3. Care este una dintre principalele caracteristici ale celui ce posedă adevărata înțelepciune? Iacob 3,13.

„Sufletul care privește continuu la Isus, va vedea iubirea Lui plină de lepădare de sine și adîncă umilință, și va urma exemplul Său”.

Urmare la pag. 21

Studii Biblice

Epistola lui Iacob

STUDIUL 5

CREDINȚA ȘI FAPTELE

29 Ianuarie 1972

Ebrii 11,17

„Iacob 2,14-26 prezintă o discuție cu privire la legătura dintre credință și fapte, cu sublinierea faptului că... ea, credința, este fără de valoare dacă nu este însoțită de fapte corespunzătoare. Credința care este despărțită de fapte — spune Iacob — este fără de valoare în fața lui Dumnezeu.

„Există condiții de îndeplinit pentru ca să primim îndreptățirea, sfințirea și neprihănirea Domnului Hristos... În timp ce faptele cele bune nu vor salva nici un suflet este totuși imposibil pentru un suflet să fie mântuit, fără fapte bune. Dumnezeu ne-a mântuit în cadrul unei legi și anume... că, dacă vrem să primim, atunci noi trebuie să cerem, dacă dorim să găsim, să batem dacă dorim ca ușa să se deschidă înaintea noastră“.

1. Ce răspuns este cuprins în întrebarea lui Iacob despre credința fără fapte? Iacob 2,14 p.p. compară cu Matei 21, 28-31.

„Mărturia cuvîntului lui Dumnezeu este împotriva seducătoarei doctrine a credinței fără fapte. Nu este credință, ci aroganță acea credință care cere favoarea cerului, fără însă a consimți la condițiile pe baza cărora mila urmează a fi acordată; căci credința adevărată își are temelială în făgăduințele și prevederile Sfințelor Scripturi.

„Nimeni să nu se înșele pe sine crezînd că poate deveni sfînt, în timp ce de bunăvoie calcă vreuna din cerințele lui Dumnezeu. Săvîrșirea unui păcat cunoscut aduce la tăcere vocea mărturisitoare a Spiritului și separă sufletul de Dumnezeu“.

2. Ce întrebare pune mai departe Iacob în legătură cu credința fără fapte? Iacob, 2,14 u.p.

Sfînta Scriptură face clar faptul că Iacob așteaptă aici un răspuns negativ: „Nu, desigur nu“. Credința

care nu-și găsește expresia în a face în mod obișnuit fapte bune, nu va mîntui vreodată pe cineva.

3. Ce ilustrație prezintă Iacob spre a arăta lipsa de valoare a credinței fără fapte? Iacob 2,15.16 compară cu Isaia 58, 5-8.

„Dacă neglijăm cazurile celor în nevoie și a celor nefericiți cu care venim în contact, indiferent cine ar fi aceștia, atunci nu vom avea nici o certitudine a vieții veșnice; pentru că făcînd astfel, nu răspundem cerințelor pe care Dumnezeu le are față de noi... Acei care nu-și deschid inimile față de lipsurile și suferințele omenestii, nu-și vor deschide inimile nici față de cerințele lui Dumnezeu, așa cum sînt prezentate în primele patru porunci ale Decalogului“.

4. Cum este descrisă așa numita credință care nu inspiră la fapte corespunzătoare mărturisirii? Iacob 2,17.

5. Cum este descoperită valoarea unei credințe? Iacob 2, 18-19.

„A da pe față credință, o credință lipsită de fapte, este un lucru imposibil pentru că ea, credința, fiind un principiu acesta determină o atitudine a minții, a ființei noastre, și va demonstra totdeauna — în comportamentul exterior — natura ei cea reală. Cel la care se constată lipsa faptelor bune, demonstrază de fapt inexistența adevăratei credințe“.

6. Ce puternic apel face Iacob celui ce nu înțelege importanța credinței dovedită prin fapte? Iacob 2,20.

7. De ce a fost Abraam socotit neprihănit, atunci cînd a oferit pe Isaac ca jertfă? Iacob 2,21-22; compară cu Geneza 22, 9-12; Ebrii 11,17.

Numai încrederea neclintită a lui Abraam în credințioșia desăvîrșită a lui Dumnezeu, putea fi luată în considerație pentru acest suprem act al ascultării. Credința sa dovedită prin „faptele“ sale, a primit din nou, ca și în prima ocazie a socotirii neprihănitii sale (Geneza 15, 6) declarația de aprobare a lui Dumnezeu“.

Expresia grecească redată în traducerea Cornilescu a Sfintei Scripturi cu „desăvârșită“ cere ca faptele, să aducă credința la îndeplinirea scopului, a țelului ei, sau la desăvârșirea ei. Încercarea la care a fost supus, a oferit lui Abraam ocazia să demonstreze triumful credinței sale.

8. De ce a fost numit Abraam „prieten al lui Dumnezeu“ ? Iacob 2,23 ; Romani 4,3.

9. Ce așteaptă Dumnezeu de la cei ce mărturisesc a fi urmașii Domnului Isus ? Galateni 5,6 n.p.

„Adevărata credință lucrează totdeauna din iubire. Dacă cineva este urmaș al Domnului Hristos, atunci el nu poate avea un comportament dur, el nu poate fi cu inima de piatră și lipsit de simpatie. El nu poate avea o vorbire grosolană. El nu trebuie să fie plin de mândrie și de importanță de sine. El nu poate fi arogant și nici să rostească cuvinte jignitoare, condamnând pe alții.

„Lucrarea iubirii pornește din lucrarea credinței. Lucrează-ți propria ta mintuire cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este cel care lucrează în tine, atît voința, cit și înfăptuirea“.

10. Ce va determina credința ? Ce exemplu demonstrează prilejul păcătoșului de a ajunge neprihănit ? Cum mai este comparată credința fără fapte ? Iacob 2,24-26.

„O credință vie în Hristos, va aduce orice acțiune a vicții și fiecare emoție a sufletului în armonie cu adevărul și neprihănirea lui Dumnezeu“.

„Atribuirea neprihănirii Domnului Hristos, vine prin îndreptățirea credinței și este îndreptățirea pentru care atît de mult se lupta apostolul Pavel“.

„Abraam a fost cunoscut pentru credințioșia sa, Rahab pentru imoralitatea ei. Abraam a crezut cu mult timp înainte de a oferi ca jertfă pe Isaac, Rahab avea o credință tinăra. Dar amîndoi și-au dovedit credința lor și prin faptul că s-au aruncat cu totul de partea lui Dumnezeu încadrîndu-se în programul Lui. Iacob arată faptul că cel mai venerat dintre cei credințioși și cea mai detestată dintre neamuri, primesc în același mod neprihănirea, prin credința care lucrează și care se dovedește prin fapte.

STUDIUL 6

SLUJITORI AI ADEVĂRULUI INTELEPTI ȘI NEINTELEPTI

5 Februarie 1972

Daniel 12,3

Continuînd clara și puternica explicație a legăturilor dintre credință și fapte, în capitolul 3, Iacob adresează o avertizare acelor care sînt nerăbdători a învăța pe alții, fără însă a avea o pregătire adevărată și o considerație a responsabilității celei mari ce apasă asupra acelor care își iau sarcina să învețe pe alții cu privire la mintuire.

1. Unde au găsit Iosif și Maria pe Domnul după o căutare de trei zile ? Ce făcea El ? Luca 2,46.

2. Ce recunosc Nicodim în Domnul Isus Hristos ? Ioan 3,2.

„Domnul Hristos este cunoașterea Tatălui, iar Hristos este marele nostru Învățător trimis de Dumnezeu...“

3. Ce titlu dau ucenicii lui Ioan, Domnului Isus, arătînd că îl recunosc ca Învățător ? Ioan 1, 38—39.

Rabi... un titlu de respect, cu care copiii se adresau învățătorului lor... O formă curtenitoare de a te adresa cuiva, în general echivalentă cu „Domnule“. Ea este adresată Domnului Hristos în Matei 26,25 ; Marcu 14,45 ; Ioan 1,38,49 ; 3,2,26 ; 4,21 ; 6,25 ; 9,2 ; 11,8 etc. De asemenea lui Ioan Botezătorul în Ioan 3, 26. Domnul Hristos a sfătuit pe ucenicii Săi împotriva rîvnirii sau a folosirii acestui titlu (Matei 22, 7-8).

4. Chiar înainte ca Domnul Hristos să plece din această lume, ce a poruncit El ucenicilor să învețe ? Matei 28, 20.

În timp ce purtători credințioși dar oboșiți ai Cuvîntului își încheie viața, cine va pași oare înainte să le ia locul ? Vor accepta oare urmașii noștri însărcinarea cea sfîntă din mina părinților lor ? Sînt ei pregătiti să umple vacanțele ce se fac prin moartea celor credințioși ? Va fi oare implinită însărcinarea apostolilor, ca să se asculte de chemarea datoriei în mijlocul invitării la egoism și ambiție ce fac ravagii în suflete ?

5. Cum sînt aleși slujitorii Evangheliei pentru lucrarea lor ? 1 Cor. 11,11,28 ; Efes. 4,8,11.

„Desăvîrșirea bisericii nu depinde de faptul că fiecare membru să fie modelat exact la fel. Dumnezeu cere fiecărui să-și ocupe propriul său loc ; să stea la locul lui și să facă partea sa de lucru, lucrînd conform cu talentul incredințat lui“.

6. Ce avertizare se dă cu privire la dorința de a deveni învățător ? De ce ? Iacob 3,1.

Forma verbului tradus aici „nu fiți“ are sensul puternic de „opriți-vă a deveni“. Se pare că Iacob avertizează pe membrii bisericii, că în entuziasmul lor de a deveni învățători, să fie cu multă atenție și cercetare, luîndu-și timp a cîntări bine toate lucrurile.

„Sînt diferite responsabilități în lucrarea Domnului și acei care se încumetă să învețe, vor fi făcuți răspunzători atît pentru comportamentul lor personal, cit și pentru influența lor asupra altora...“

7. Avînd în vedere talantii incredințati, după care principii vom fi judecați ? Luca 12, 47-48.

„Cei care cunosc adevărul și totuși nu iau în considerație poruncile lui Dumnezeu, vor fi pedepsiți în raport cu răspunerile ce le au.

Încercarea, de către Dumnezeu, a acelor care n-au lumină, și a acelor care trăiesc acolo unde conștiința adevărului și lumina au fost abundente, este cu totul diferită. El nu cere mai mult, acolo unde n-a fost dat „mai mult“.

8. Ce fel de învățătură dorește unii creștini ? 2 Tim. 4, 3,4. compară cu 2 Tim. 3,5.

„Apostolul se referă aici la cei ce mărturisesc a fi creștini, dar care fac din înclinațiile firești ghidul lor, devenind astfel, sclavii eului lor. Unii ca aceștia sînt dispuși a asculta numai acele învățături care nu muștră păcatele lor, sau nu condamnă pornirile inimii lor firești. Ei se simt ofensați de vorbirea deschisă a servilor credințioși ai Domnului Hristos și aleg învățători care să-i laude și să-i flateze. Și printre pastorii de profesie, există și de aceia care predică opiniile unora ca aceștia, în loc a predica Cuvîntul lui Dumnezeu.

Necredincioși însărcinării lor, ei conduc la rătăcire pe cei ce privesc la ei pentru călăuzire spirituală.

9. Ce soartă așteaptă pe învățătorii cei falși ai Cuvintului? Filip. 3, 18.19.

„În timp ce înălțau „cuvîntul cel temeinic al profeției“, ca un ghid sigur, apostolii avertizau în mod solemn biserica împotriva falselor profeții, ce vor fi prezentate de către „falși învățători“ și care vor aduce în mod tainic erezii condamnabile, chiar lepădarea de Domnul Hristos. Acești învățători falși, ce se ridică în biserică, și considerați de mulți din frații lor de credință ca învățători adevărați, sînt comparați de apostoli ca fiind niște — fintini fără apă, nori purtați încoace și încolo de furtună, și cărora le este păstrată negura întunericii (2 Petru 2,17). 'Starea lor de pe urmă se face mai rea decît cea dintîi (2 Petru 2,20 u.p.) declară apostolul, căci „ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît , după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă, care le fusese dată“.

10. Cum sînt descriși adevărații slujitori și care le va fi răsplata? Daniel 12,3.

Cel care cunoaște și iubește pe Domnul Hristos va accepta cu bucurie responsabilitatea minunată a chemării Mintuitorului: „Pe cine să trimet și cine va merge pentru noi“? spunînd: „Iată-mă trimite-mă. Isaia 6,8.

„Cel trimis trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unul care va trebui să răspundă pentru ele... El trebuie să dea la o parte interesele personale, egoiste, făcînd tot ceea ce stă în puterea lui pentru cauza Evangheliei și împlinirea mandatului mesianic.

Unii ca aceștia vor primi o bogată răsplătire. În toată veșnicia ei vor avea satisfacția de a fi făcut tot ceea ce au putut, în prezentarea adevărului în plinătatea și frumusețea lui, așa ca cei credincioși să-i iubească, să fie sfințiți prin el și să se facă demni de marele privilegiu de a fi spălat în singele Mielului și răscumpărat pentru Dumnezeu“.

STUDIUL 7

FOLOSIREA ȘI ABUZAREA DE DARUL VORBIRII

12 Februarie 1972

Prov. 25,11

1. Ce este spus cu privire la numărul acelor care greșesc? Iacob 3,2 p.p.; Romani 3,23.

„Păcătosul poate greși dar el nu este îndepărtat fără de milă. Nădejdea este pocăința, credința în Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Intră în prerogativele lui Dumnezeu a ierta neascultarea și păcatele noastre, pentru că Domnul Hristos a luat asupra Lui vina noastră, comutîndu-ne pedeapsa, socotîndu-ne nouă propria Sa neprihănire. Sacrificiul Său satisface pe deplin cerințele dreptății divine“.

2. Care este dovada că cineva a ajuns desăvîrșit? Iacob 3,2 p.d. compară cu 1 Petru 3,10-11.

Prin ajutorul pe care Domnul Hristos îl poate da, noi vom învăța să ne stăpînim limba. Deși încercat

în multe feluri toluși El niciodată n-a păcătuit cu buzele Sale. Cu o calmitate răbdătoare, El a făcut față ironiilor, zeflemiselilor și batjocorei tovarășilor Săi de la tejgheaua tîmplăriei. În loc de a le răspunde supărat, El începea să cînte unul dintre psalmii lui David, și aceia, mai înainte de a-și da seama ce fac, se uneau cu El în cîntec. Ce transformare s-ar face în mijlocul nostru, dacă am urma exemplul Domnului Hristos în folosirea cuvintelor.

3. Ce va putea face cu restul corpului cel care poate să-și fină în friu limba? Iacob 3,2 u.p. compară cu Ps. 39,1.

„Am arătat că avem o mare lucrare înaintea noastră, aceea de a ne cerceta inimile și a veghea asupra noastră cu mare grijă. Noi trebuie să cunoaștem în ceea ce sîntem înfrînti și apoi să veghem asupra punctului acela. Noi trebuie să avem un control desăvîrșit asupra spiritului nostru. 'Dacă cineva nu greșește în vorbire este un om desăvîrșit și poate să-și fină în friu tot trupul'.

„Biruința cea mai mare ce ne este dată de către religia lui Hristos, este controlul asupra noastră înșine. Înclinațiile noastre naturale trebuie controlate, sau de nu, niciodată nu vom putea birui, așa cum a biruit Domnul Hristos“.

4. Ce ilustrație folosește Iacob spre a arăta importanța „înfrînării limbii“? Iacob 3,3-5.

5. În contrast cu limbajul plin de fală din Iacob 3,5, cum descrie Isus pe cei ce vor moșteni pămîntul? Matei 5,5; comparată cu Iacob 3,5.

„Limbajul celui umilit nu va fi niciodată asemenea celui lăudăros. Asemenea copilului Samuel, el se va ruga: 'Vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă'. Cînd Iosua a fost așezat în cea mai mare și onorată poziție, de conducător, inima sa era plină de gîndurile nobile ale marelui sale misiuni. Și totuși, în fața unei solii cerești, el se așeza în poziția unui copil care să fie condus'. 'Ce spune Domnul meu slujitorului Său... a fost răspunsul său...“

Blîndețea este podoaba lăuntrică pe care Dumnezeu o consideră ca de mare preț. El care a împodobit cerurile cu izvoare de lumină, prin același Spirit ne-a făgăduit că „va hărăzi pe cel umilit, cu mîntuire. Ingerii cerului vor înregistra ca fiind cel mai bine împodobit, pe aceia care se îmbracă cu Isus Hristos și umblă cu El în blîndețe și smeriți cu inima“.

6. Cît de întins este efectul focului aprins de limbă? Iacob 3,6.

„Cine nu iubește viața și nu dorește să aibă parte de zile bune? Și totuși cît de puțini sînt cei ce acceptă condițiile puse și anume, să-și rețină limba de la rău și buzele de la vorbe înșelătoare.

„Păcatul vorbirii de rău începe cu nutirea gîndurilor rele. Șiretenia include necurăție în toate formele ei. Un gînd necurat tolerat, nutirea unei dorinți nesfinte și tot sufletul este contaminat, iar integritatea lui compromisă... Fiecare gînd nesfințit trebuie să fie deîndată respins. Mergeți în cămăruța voastră, urmași ai lui Hristos. Rugați-vă cu credință din toată inima voastră. Satan așteaptă să prindă în cursă picioarele voastre. Trebuie să primiți ajutor de sus, dacă vreți să scăpați de cursele lui“.

7. De ce este imposibil pentru om, prin el însuși, să-și supună limba? Ce se spune despre inconsecvența limbii? Iacob 3,8-10; Matei 12,34 u.p., compară cu Ieremia 17, 9.

„Limba exprimă ceea ce este înlăuntru inimii (Mat. 12,34) dar inima este înșelătoare și rea (Ieremia 17,9). Deci limba dă expresie ideilor egoiste și a inimii neconvertite.

„Este cu totul contrar rațiunii sau naturii lucrurilor ca cineva care mărturisește a fi un urmaș al blîndului și umilului Isus, să permită ca din gura lui să iasă cuvinte degradante, în mod deosebit cuvinte care să deprecieze pe cineva, pentru care Domnul Isus Și-a dat viața Sa.

„Religia Domnului Hristos înmoaie în cel credincios tot ceea ce este aspru și dur în temperament și nivelează tot ceea ce este grosolan și aspru în maniere. Ea face cuvintele dulci, iar comportamentul cuceritor. Să învățăm de la Domnul Hristos cum să combinăm un înalt sens de puritate și integritate, cu o dispoziție însoțită. Un creștin binevoitor, curtenitor, este argumentul cel mai puternic ce poate fi produs în favoarea creștinismului“.

8. Care este încercarea hotărîtoare a caracterului? Mat. 7,15-20.

„Ca oameni învățăm cu mîndrie învățăturile și poruncile înaintașilor. Și cum tradiția trece din generație în generație, ea cîștigă putere asupra minții noastre. Dar veacurile nu fac minciuna adevăr și nici greutatea lor apăsătoare, nu face ca planta adevărului să devină . . . minciună. Copacul adevărului poartă propriile lui fructe, dînd pe față adevărata lui natură și origine. Minciuna aduce de asemenea propriile ei fructe și face să se manifeste ceea ce este deosebit de planta cea de origine cerească.

9. Cum fixează Iacob argumentul că un adevărat creștin nu va avea o vorbire duplicitară? Iacob 3,12.

„Dacă mintea și inima sînt pline de iubirea lui Dumnezeu, aceasta se va da pe față în vorbire. Nu va fi o problemă dificilă să definești cele ce intră în voința noastră spirituală. Gînduri mărețe, aspirațiuni nobile, o clară înțelegere a adevărului, scopuri neegoiste, dorința după pietate și sfințenie, va aduce roadă în cuvinte ce dau pe față caracterul tezaurului din inimă“.

10. Prin ce frumoasă comparație laudă Solomon vorbirea potrivită? Proverbe 25,11.

„Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi, cum să se comporte atunci cînd sînt în compania altora. El i-a învățat cu privire la datoriile și regulile unei adevărate vieți sociale, care sînt la fel ca legile împărăției lui Dumnezeu. El a învățat pe ucenicii prin exemplu, cum să se comporte, atunci cînd iau parte la o adunare publică, Conversația Sa, atunci cînd era la vreun ospăț, diferea în mod hotărît de ceea ce ascultase la vreo ocazie asemănătoare în trecut. Fiecare cuvînt pe care-l rostea era o mireasmă de viață spre viață. El vorbea cu claritate și simplitate. Cuvintele lui erau ca niște mere de aur în panere de argint“.

STUDIUL 8

DESPRE ÎNTELEPCIUNE

19 Februarie 1972

Ps. 111,10

„În Cuvîntul Său Domnul enumeră darurile și bunătatea divină ce sînt indispensabile pentru toți cei care au legătură cu lucrarea Sa. El nu ne învață

să ignorăm știința, sau să disprețuim educația, căci și pentru creștinul temător de Dumnezeu cultura intelectuală este o binecuvîntare. Domnul Hristos a trecut pe lingă Fariseii și Rabinii timpului Său, pentru că aceștia erau prea mîndri și prea plini de ei, încît nu puteau simpatiza cu poporul și nu puteau să devină astfel colaboratori cu Isus din Nazaret.

1. Care trebuie să fie primul pas în căutarea înțelepciunii creștine? Ps. 111,10; Prov. 1,7.

„Temerea de Domnul este acea atitudine reverențioasă, cuprinsă în iubirea, venerația și grațitudinea, ce distinge pe cei care și-au dat seama de propria lor nevrednicie și au găsit salvarea în planul cel minunat al lui Dumnezeu“.

Expresia redată la început în Ps. 111, 10, poate de asemenea să fie redată „partea principală“. Temerea de Domnul nu este numai primul pas în dobîndirea întregii cunoștințe spre mîntuire, ci de asemenea tema centrală a cunoașterii lui Isus. Dacă cunoștința creștină nu conduce la supunerea vieții, lui Hristos, atunci nu și-a atins scopul.

„Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Ea stă la temelie unei adevărate educații creștine. Aceia care avînd o ocazie favorabilă, dau greș în a învăța această primă mare lecție. . . sînt descalificați pentru a servi cauzei lui Dumnezeu . . .

2. Ce se obține împreună cu înțelepciunea? Prov. 3,13-18.

3. Care este una dintre principalele caracteristici ale celui ce posedă adevărata înțelepciune? Iacob 3,13.

„Sufletul care privește continuu la Isus, va vedea iubirea Lui plină de lepădare de sine și adîncă umilință, și va urma exemplul Său“.

4. Al cărui rezultat este blîndețea? Gal. 5,22-23.

5. Cine a fost cel mai blînd om? Numeri 12,13.

„Dacă creștinii doresc să fie onorați de Dumnezeu, atunci ei trebuie să fie umili. Acei care duc mai departe lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să se deosebească de toți ceilalți prin umilința lor. Cu privire la cel care este deosebit pentru blîndețea sa, Domnul Hristos spune. . . În el poți avea încredere, prin el, Eu Mă pot descoperi lumii. El nu va țese în marea pînză nici un fel de egoism.

6. Care sînt rezultatele unei înțelepciuni . . . firești, nesfîrșite? Iacob 3,14-15. Compară cu Gal. 5,19-21.

„Înțelepciunea pe care spiritismul o împarte este descrisă de apostolul Iacob ca nevenind de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. . . Totuși marile amăgitor ascunde aceasta, atunci cînd acest lucru convine mai bine planurilor sale. . . El apelează la rațiune, prezentînd teme înșelătoare, el încîntă fantezia cu scene fermecătoare, și el subjugă sentimentele prin elocvența sa înfățișare a dragostei și binefacerii. Această puternică ființă, care a putut lua pe Mîntuitorul lumii și să-L ducă pe un munte înalt și să facă să treacă pe dinaintea Sa toate împărățiile lumii cu gloria lor, va prezenta ispitele sale de o așa manieră, încît să pervertească simțurile tuturor creștinilor ce nu sînt apărați de puterea divină“.

Urmare la pag. 17

Studii Biblice

Epistola lui Iacob

STUDIUL 5

CREDINȚA ȘI FAPTELE

29 Ianuarie 1972

Ebrii 11,17

„Iacob 2,14-26 prezintă o discuție cu privire la legătura dintre credință și fapte, cu sublinierea faptului că... ea, credința, este fără de valoare dacă nu este însoțită de fapte corespunzătoare. Credința care este despărțită de fapte — spune Iacob — este fără de valoare în fața lui Dumnezeu.

„Există condiții de îndeplinit pentru ca să primim îndreptățirea, sfințirea și neprihănirea Domnului Hristos... În timp ce faptele cele bune nu vor salva nici un suflet este totuși imposibil pentru un suflet să fie mântuit, fără fapte bune. Dumnezeu ne-a mântuit, în cadrul unei legi și anume... că, dacă vrem să primim, atunci noi trebuie să cerem, dacă dorim să găsim, să batem, dacă dorim ca ușa să se deschidă înaintea noastră“.

1. Ce răspuns este cuprins în întrebarea lui Iacob despre credința fără fapte? Iacob 2,14 p.p. compară cu Matei 21,28-31.

„Mărturia cuvintului lui Dumnezeu este împotriva seducătoarei doctrine a credinței fără fapte. Nu este credință, ci aroganță cea credință care cere favoarea cerului, fără însă a consimți la condițiile pe baza cărora mila urmează a fi acordată; căci credința adevărată își are temelia în făgăduințele și prevederile Sfintelor Scripturi.

„Nimeni să nu se înșele pe sine crezând că poate deveni sfânt, în timp ce de bunăvoie calcă vreuna

din cerințele lui Dumnezeu. Săvîrșirea unui păcat aduce la făcere vocea mărturisitoare a Spiritului și cunoscut separă sufletul de Dumnezeu.“

2. Ce întrebare pune mai departe Iacob în legătură cu credința fără fapte? Iacob 2,14 u.p.

Sfinta Scriptură face clar faptul că Iacob așteaptă aici un răspuns negativ: „Nu, desigur nu“. Credința care nu-și găsește expresia în a face în mod obișnuit fapte bune, nu va mântui vreodată pe cineva.

3. Ce ilustrație prezintă Iacob spre a arăta lipsa de valoare a credinței fără fapte? Iacob 2,15,16 compară cu Isaia 58, 5-8.

„Dacă neglijăm cazurile celor în nevoie și a celor nefericiți cu care venim în contact, indiferent cine ar fi aceștia, atunci nu vom avea nici o certitudine a vieții veșnice; pentru că făcînd astfel, nu răspundem cerințelor pe care Dumnezeu le are față de noi... Acei care nu-și deschid inimile față de lipsurile și suferințele omenești, nu-și vor deschide inimile nici față de cerințele lui Dumnezeu, așa cum sînt prezentate în primele patru porunci ale Decalogului“.

4. Cum este descrisă așa numita credință care nu inspiră la fapte corespunzătoare mărturisirii? Iacob 2,17.

5. Cum este descoperită valoarea unei credințe? Iacob 2, 18-19.

„A da pe față credință, o credință lipsită de fapte, este un lucru imposibil pentru că ea, credința, fiind un principiu acesta determină o atitudine a minții, a ființei noastre, și va demonstra totdeauna — în comportamentul exterior — natura ei cea reală. Cel

la care se constată lipsa faptelor bune, demonstrează de fapt inexistența adevăratei credințe“.

6. Ce puternic apel face Iacob celui ce nu înțelege importanța credinței dovedită prin fapte? Iacob 2,20.

7. De ce a fost Abraam socotit neprihănit, atunci când a oferit pe Isaac ca jertfă? Iacob 2,21-22; compară cu Geneza 22, 9-12; Ebrei 11,17.

Numai încrederea neclintită a lui Abraam în credințioșia desăvârșită a lui Dumnezeu, putea fi luată în considerație pentru acest suprem act al ascultării. Credința sa dovedită prin „faptele“ sale, a primit din nou, ca și în prima ocazie a socotirii neprihănitii sale (Geneza 15, 6) declarația de aprobare a lui Dumnezeu“.

Expresia grecească redată în traducerea Cornilescu a Sfintei Scripturi cu „desăvârșită“ cere ca faptele, să aducă credința la îndeplinirea scopului, a țelului ei, sau la desăvârșirea ei. Încercarea la care a fost supus, a oferit lui Abraam ocazia să demonstreze triumful credinței sale.

8. De ce a fost numit Abraam „prieten al lui Dumnezeu“? Iacob 2,23; Romani 4,3.

9. Ce așteaptă Dumnezeu de la cei ce mărturisesc a fi urmașii Domnului Isus? Galateni 5,6 u.p.

„Adevărata credință lucrează totdeauna din iubire. Dacă cineva este urmaș al Domnului Hristos, atunci el nu poate avea un comportament dur, el nu poate fi cu inima de piatră și lipsit de simpatie. El nu poate avea o vorbire grosolană. El nu trebuie să fie plin de mândrie și de importanță de sine. El nu poate fi arogant și nici să rostească cuvinte jignitoare, condamnăm pe alții.

„Lucrarea iubirii pornește din lucrarea credinței, lucrează-ți propria ta mîntuire cu frică și cutremur, căci Dumnezeu este cel care lucrează în tine, atît voința, cit și înfăptuirea“.

10. Ce va determina credința? Ce exemplu demonstrează prilejul păcătoșului de a ajunge neprihănit? Cum mai este comparată credința fără fapte? Iacob 2,24-26.

„O credință vie în Hristos, va aduce orice acțiune a vieții și fiecare emoție a sufletului în armonie cu adevărul și neprihănirea lui Dumnezeu“.

„Atribuirea neprihănitii Domnului Hristos, vine prin îndreptățirea credinței și este îndreptățirea pentru care atît de mult se lupta apostolul Pavel“.

„Abraam a fost cunoscut pentru credințioșia sa, Rahab pentru imoralitatea ei. Abraam a crezut cu mult timp înainte de a oferi ca jertfă pe Isaac, Rahab avea o credință tinără. Dar amîndoi și-au dovedit credința lor și prin faptul că s-au aruncat cu totul de partea lui Dumnezeu încadrîndu-se în programul Lui. Iacob arată faptul că cel mai venerat dintre cei credințioși și cea mai detestată dintre neamuri, primesc în același mod neprihănirea, prin credința care lucrează și care se dovedește prin fapte.

STUDIUL 6

SLUJITORI AI ADEVĂRULUI ÎNȚELEPȚI ȘI NEÎNȚELEPȚI

5 Februarie 1972

Daniel 12,3

Continuînd clara și puternica explicație a legăturilor dintre credință și fapte, în capitolul 3, Iacob adresează o avertizare acelor care sînt nerăbdători

a învăța pe alții, fără însă a avea o pregătire adevărată și o considerație a responsabilității celei mari ce apasă asupra acelor care își iau sarcina să învețe pe alții cu privire la mîntuire.

1. Unde au găsit Iosif și Maria pe Domnul după o căutare de trei zile? Ce făcea El? Luca 2,46.

2. Ce recunosc Nicodim în Domnul Isus Hristos? Ioan 3,2.

„Domnul Hristos este cunoașterea Tatălui, iar Hristos este marele nostru Învățător trimis de Dumnezeu...“

3. Ce titlu dau ucenicii lui Ioan, Domnului Isus, arătînd că îl recunosc ca Învățător? Ioan 1, 38-39.

Rabi... un titlu de respect, cu care copiii se adresau învățătorului lor... O formă curtenitoare de a te adresa cuiva, în general echivalentă cu „Domnule“. Ea este adresată Domnului Hristos în Matei 26,25; Marcu 14,45; Ioan 1,38.49; 3,2.26; 4,21; 6,25; 9,2; 11,8 etc. De asemenea lui Ioan Botezătorul în Ioan 3, 26. Domnul Hristos a sfătuit pe ucenicii Săi împotriva rîvnirii sau a folosirii acestui titlu (Matei 22, 7-8).

4. Chiar înainte ca Domnul Hristos să plece din această lume, ce a poruncit El ucenicilor să învețe? Matei 28,20.

În timp ce purătorii credințioși dar obosiți ai Cuvîntului își încheie viața, cine va pași oare înainte să le ia locul? Vor accepta oare urmașii noștri însărcinarea cea sfîntă din mîna părinților lor? Sînt ei pregătiți să umple vacanțele ce se fac prin moartea celor credințioși? Va fi oare împlinită însărcinarea apostolilor, ca să se asculte de chemarea datoriei în mijlocul incitării la egoism și ambiție ce fac ravagii în suflete?

5. Cum sînt aleși slujitorii Evangheliei pentru lucrarea lor? Cor. 12,11.28; Efes. 4,8.11.

„Desăvîrșirea bisericii nu depinde de faptul ca fiecare membru să fie modelat exact la fel. Dumnezeu cere fiecărui să-și ocupe propriul său loc; să stea la locul lui și să facă partea sa de lucru, lucrînd conform cu talentul încredințat lui“.

6. Ce avertizare se dă cu privire la dorința de a deveni învățător? De ce? Iacob 3,1.

Forma verbului tradus aici „nu fiți“ are sensul puternic de „opriți-vă a deveni“. Se pare că Iacob avertizează pe membrii bisericii, că în entuziasmul lor de a deveni învățători, să fie cu multă atenție și cercetare, luîndu-și timp a cîntări bine toate lucrurile.

„Sînt diferite responsabilități în lucrarea Domnului și acei care se încumetă să învețe, vor fi făcuți răspunzători atît pentru comportamentul lor personal, cit și pentru influența lor asupra altora...“

7. Avînd în vedere talanții încredințați, după care principii vom fi judecați? Luca 12, 47-48.

„Cei care cunosc adevărul și totuși nu iau în considerație poruncile lui Dumnezeu, vor fi pedepsiți în raport cu răspunderile ce le au.

Încercarea, de către Dumnezeu, a acelor care n-au lumină, și a acelor care trăiesc acolo unde conștiința adevărului și lumina au fost abundente, este cu totul diferită. El nu cere mai mult, acolo unde n-a fost dat „mai mult“.

8. Ce fel de învățătură dorește unii creștini? 2 Tim. 4, 3.4. compară cu 2 Tim. 3,5.

„Apostolul se referă aici la cei ce mărturisesc a fi creștini, dar care fac din înclinațiile firești ghidul lor, devenînd astfel, sclavii eului lor. Unii

ca aceștia sînt dispuși a asculta numai acele învățături care nu mustră păcatele lor, sau nu condamnă pornirile inimii lor firești. Ei se simt ofensați de vorbirea deschisă a servilor credincioși ai Domnului Hristos și aleg învățători care să-i ladeze și să-i fleteze. Și printre pastorii de profesie, există și de aceia care predică opiniile unora ca aceștia, în loc a predica Cuvîntul lui Dumnezeu. Necredincioși însărcinării lor, ei conduc la rătăcire pe cei ce privesc la ei pentru călăuzirea spirituală.

9. Ce soartă așteaptă pe învățătorii cei falși ai Cuvîntului? Filip. 3, 18.19.

„În timp ce înălțau „cuvîntul cel temeinic al profeției“, ca un ghid sigur, apostolii avertizau în mod solemn biserica împotriva falselor profeții, ce vor fi prezentate de către „falși învățători“ și care vor aduce în mod tainic erezii condamnabile, chiar lepădarea de Domnul Hristos. Acești învățători falși, ce se ridică în biserică, și considerați de mulți din frații lor de credință ca învățători adevărați, sînt comparați de apostoli ca fiind niște — fîntini fără apă, nori purtați încoace și încolo de furtună, și cărora le este păstrată negura întunericului (2 Petru 2,17). 'Starea lor de pe urmă se face mai rea decît cea dintîi (2 Petru 2,20 u.p.) declară apostolul, căci „ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decît , după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfîntă, care le fusese dată“.

10. Cum sînt descriși adevărații slujitori și care le va fi răsplata? Daniel 12,3.

Cel care cunoaște și iubește pe Domnul Hristos va accepta cu bucurie responsabilitatea minunată a chemării Mîntuitorului: „Pe cine să trimet și cine va merge pentru noi“? spunînd: „Iată-mă, trimite-mă“. Isaia 6,8.

„Cel trimis trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unul care va trebui să răspundă pentru ele... El trebuie să dea la o parte interesele personale, egoiste, făcînd tot ceea ce stă în puterea lui pentru cauza Evangheliei și împlinirea mandatului mesianic.

Unii ca aceștia vor primi o bogată răsplădire. În toată veșnicia ei vor avea satisfacția de a fi făcut tot ceea ce au putut, în prezentarea adevărului în plinătatea și frumusețea lui, așa ca cei credincioși să-i iubească, să fie sfințiți prin el și să se facă demni de marele privilegiu de a fi spălat în singele Mielului și răscumpărat pentru Dumnezeu“.

STUDIUL 7

FOLOSIREA ȘI ABUZAREA DE DARUL VORBIRII

12 Februarie 1972

Prov. 25,11

1. Ce este spus cu privire la numărul acelor care greșesc? Iacob 3,2 p.p.; Romani 3,23.

„Păcătosul poate greși dar el nu este îndepărtat fără de milă. Nădejdea este pocăința, credința în Dumnezeu și credința în Domnul Isus Hristos. Intră în prerogativele lui Dumnezeu a ierta neascultarea și păcatele noastre, pentru că Domnul Hristos a luat asupra Lui vina noastră, comutîndu-ne pedeapsa, socotindu-ne nouă propria Sa neprihănire. Sacrificiul Său satisface pe deplin cerințele dreptății divine“.

2. Care este dovada că cineva a ajuns desăvîrșit? Iacob 3,2 p.d. compară cu 1 Petru 3,10-11.

Prin ajutorul pe care Domnul Hristos îl poate da, noi vom învăța să ne stăpînim limba. Deși încercat în multe feluri totuși el niciodată n-a păcătuit cu buzele Sale. Cu o călmitate răbdătoare, El a făcut față ironiile, zeflemiselilor și batjocorei tovarășilor Săi de la tejgheaua timpuriei. În loc de a le răspunde supărat, El începea să cînte unul dintre psalmii lui David, și aceia, mai înainte de a-și da seama ce fac, se uneau cu El în cîntec. Ce transformare s-ar face în mijlocul nostru, dacă am urma exemplul Domnului Hristos în folosirea cuvintelor.

3. Ce va putea face cu restul corpului cel care poate să-și țină în frîu limba? Iacob 3,2 u.p. compară cu Ps. 39,1.

„Am arătat că avem o mare lucrare înaintea noastră, aceea de a ne cerceta inimile și a veghea asupra noastră cu mare grijă. Noi trebuie să cunoaștem în ceea ce sîntem înfrînți și apoi să veghem asupra punctului acela. Noi trebuie să avem un control desăvîrșit asupra spiritului nostru. 'Dacă cineva nu greșește în vorbire este un om desăvîrșit și poate să-și țină în frîu tot trupul'.

„Biruința cea mai mare ce ne este dată de către religia lui Hristos, este controlul asupra noastră înșine. Inclinațiile noastre naturale trebuie controlate, sau de nu, niciodată nu vom putea birui, așa cum a biruit Domnul Hristos“.

4. Ce ilustrație folosește Iacob spre a arăta importanța înfrînării limbii? Iacob 3,3-5.

5. În contrast cu limbajul plin de fală din Iacob 3,5, cum descrie Isus pe cei ce vor moșteni pămîntul? Matei 5,5; compară cu Iacob 3,5.

„Limbajul celui umilit nu va fi niciodată asemenea celui lăudăros. Asemenea copilului Samuel, el se va ruga: 'Vorbește Doamne, căci robul Tău ascultă'. Cînd Iosua a fost așezat în cea mai mare și onorată poziție, de conducător, inima sa era plină de gîndurile nobile ale marelui misiunii. Și totuși, în fața unei solii cerești, el se așeza în poziția unui copil care să fie condus'. 'Ce spune Domnul meu slujitorului Său... a fost răspunsul său...“

Blîndețea este podoaba lăuntrică pe care Dumnezeu o consideră ca de mare preț. El care a împodobit cerurile cu izvoare de lumină, prin același Spirit ne-a făgăduit că „va hărăzi pe cel umilit, cu mîntuire. Ingerii cerului vor înregistra ca fiind cel mai bine împodobit, pe aceia care se îmbracă cu Isus Hristos și umblă cu El în blîndețe și smeriți cu inima“.

6. Cît de întins este efectul focului aprins de limbă? Iacob 3,6.

„Cine nu iubește viața și nu dorește să aibe parte de zile bune? Și totuși cît de puțini sînt cei ce acceptă condițiile puse și anume, să-și rețină limba de la rău și buzele de la vorbe înșelătoare.

„Păcatul vorbirii de rău începe cu nutrirea gîndurilor rele. Șiretenia include necurăție în toate formele ei. Un gînd necurat tolerat, nutrirea unei dorinți nesfînte și tot sufletul este contaminat, iar integritatea lui compromisă... Fiecare gînd nesfînit trebuie să fie deîndat respins. Mergeți în cămăruța voastră, urmași ai lui Hristos. Rugați-vă cu credință din toată inima voastră. Satan așteaptă să prindă în

cursă picioarele voastre. Trebuie să primiți ajutor de sus, dacă vreți să scăpați de cursele lui“.

7. De ce este imposibil pentru om, prin el însuși, să-și supună limba? Ce se spune despre inconsecvența limbii? Iacob 3,8-10; Matei 12,34 u.p., compară cu Ieremia 17,9.

„Limba exprimă ceea ce este înlăuntrul inimii (Mat. 12,34) dar inima este înșelătoare și rea (Ieremia 17,9). Deci limba dă expresie ideilor egoiste și a inimii neconvertite.

„Este cu totul contrar rațiunii sau naturii lucrurilor ca cineva care mărturisește a fi un urmaș al blîndului și umilului Isus, să permită ca din gura lui să iasă cuvinte degradante, în mod deosebit cuvinte care să deprecieze pe cineva, pentru care Domnul Isus Și-a dat viața Sa.

„Religia Domnului Hristos înmoaie în cel credincios tot ceea ce este aspru și dur în temperament și nivelează tot ceea ce este grosolan și aspru în maniere. Ea face cuvintele dulci, iar comportamentul cuceritor. Să învățăm de la Domnul Hristos cum să combinăm un înalt sens de puritate și integritate, cu o dispoziție înșorită. Un creștin binevoitor, curtenitor, este argumentul cel mai puternic ce poate fi produs în favoarea creștinismului“.

8. Care este încercarea hotărîtoare a caracterului? Mat. 7,15-20.

„Ca oameni învățăm cu mîndrie învățăturile și poruncile înaintașilor. Și cum tradiția trece din generație în generație, ea cîștigă putere asupra minții noastre. Dar veacurile nu fac minciuna adevăr și nici greutatea lor apăsătoare, nu face ca planta adevărului să devină . . . minciună. Copacul adevărului poartă propriile lui fructe, dînd pe față adevărata lui natură și origine. Minciuna aduce de asemenea propriile ei fructe și face să se manifeste ceea ce este deosebit de planta cea de origine cerească.

9. Cum fixează Iacob argumentul că un adevărat creștin nu va avea o vorbire duplicitară? Iacob 3,12.

„Dacă mintea și inima sînt pline de iubirea lui Dumnezeu, aceasta se va da pe față în vorbire. Nu va fi o problemă dificilă să definești cele ce intră în voința noastră spirituală. Gînduri mărețe, aspirațiuni nobile, o clară înțelegere a adevărului, scopuri neegoiste, dorința după pietate și sfințenie, va aduce roadă în cuvinte ce dau pe față caracterul tezaurului din inimă“.

10. Prin ce frumoasă comparație laudă Solomon vorbirea potrivită? Proverbe 25,11.

„Domnul Hristos a învățat pe ucenicii Săi, cum să se comporte atunci cînd sînt în compania altora. El i-a învățat cu privire la datorile și regulile unei adevărate vieți sociale, care sînt la fel ca legile împărăției lui Dumnezeu. El a învățat pe ucenici prin exemplu, cum să se comporte, atunci cînd iau parte la o adunare publică. Conversația Sa, atunci cînd era la vreun ospăț, diferea în mod hotărît de ceea ce ascultase la vreo ocazie asemănătoare în trecut. Fiecare cuvînt pe care-l rostea era o mireasmă de viață spre viață. El vorbea cu claritate și simplitate. Cuvintele lui erau ca niște mere de aur în panere de argint“.

19 Februarie 1972

Ps. 111,10

„În Cuvîntul Său Domnul enumeră darurile și bunătatea divină ce sînt indispensabile pentru toți cei care au legătură cu lucrarea Sa. El nu ne învață să ignorăm știința, sau să disprețuim educația, căci și pentru creștinul temător de Dumnezeu cultura intelectuală este o binecuvîntare. Domnul Hristos a trecut pe lângă Fariseii și Rabinii timpului Său, pentru că aceștia erau prea mîndri și prea plini de ei, încît nu putea simpatiza cu poporul și nu puteau să devină astfel colaboratori cu Isus din Nazaret.

1. Care trebuie să fie primul pas în căutarea înțelepciunii creștine? Ps. 111,10; Prov. 1,7.

„Temerea de Domnul este acea atitudine reverențioasă, cuprinsă în iubirea, venerația și gratitudinea, ce distinge pe cei care și-au dat seama de propria lor nevrednicie și au găsit salvarea în planul cel minunat al lui Dumnezeu“.

Expresia redată la început în Ps. 111, 10, poate de asemenea să fie redată „partea principală“. Temerea de Domnul nu este numai primul pas în dobîndirea întregii cunoștințe spre mîntuire, ci de asemenea tema centrală a cunoașterii lui Isus. Dacă cunoștința creștină nu conduce la supunerea vieții, lui Hristos, atunci nu și-a atins scopul.

„Temerea de Domnul este începutul înțelepciunii. Ea stă la temelie unei adevărate educații creștine. Aceia care avînd o ocazie favorabilă, dau greș în a învăța această primă mare lecție. . . sînt descalificați pentru a servi cauzei lui Dumnezeu. . .

2. Ce se obține împreună cu înțelepciunea? Prov. 3,13-18.

3. Care este una dintre principalele caracteristici ale celui ce posedă adevărata înțelepciune? Iacob 3,13.

„Sufletul care privește continuu la Isus, va vedea iubirea Lui plină de lepădarea de sine și adîncă umilință, și va urma exemplul Său“.

4. Al cărui rezultat este blindețea? Gal. 5,22,23.

5. Cine a fost cel mai blind om? Numeri 12,13.

„Dacă creștinii doresc să fie onorați de Dumnezeu, atunci ei trebuie să fie umili. Acei care duc mai departe lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să se deosebească de toți ceilalți prin umilința lor. Cu privire la cel care este deosebit pentru blindețea sa, Domnul Hristos spune. . . În el poți avea încredere, prin el, Eu Mă pot descoperi lumii. El nu va țese în marea pînză nici un fel de egoism.

6. Care sînt rezultatele unei înțelepciuni . . . firești, nesfințite? Iacob 3,14-15. Compară cu Gal. 5,19-21.

„Înțelepciunea pe care spiritismul o împarte este descrisă de apostolul Iacob ca venînd de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. . . Totuși marele amăgitor ascunde aceasta, atunci cînd acest lucru convine mai bine planurilor sale. . . El apelează la rațiune, prezentînd teme înșelătoare, el încîntă fantezia cu scene fermecătoare, și el subjugă sentimentele elocvent prin a sa înfățișare a dragostei și binefacerii. Această puternică ființă, care a putut lua pe Mîntuitorul lumii și să-L ducă pe un munte înalt și să

facă să treacă pe dinaintea Sa toate împărățiile lumii cu gloria lor, va prezenta ispitele sale de o așa manieră, încât să pervertească simțurile tuturor creștinilor ce nu sînt apărați de puterea divină”.

7. Cum se întâmplă uneori să se aducă confuzie în Comunitate ? Iacob 3,16 ; 1 Cor. 1,10.11.

„Cît de adevărate sînt cuvintele apostolului ; căci acolo unde este pizmă și un duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. O persoană dintr-o comunitate care scapă firul gândurilor nesocotite, vorbind de rău pe frați, poate stîrni cele mai rele pasiuni ale inimii firești și să împrăștie aluatul rătățirii, ce va lucra în toți aceia ce vin în legătură cu el. În felul acesta, vrăjmașul neprihănirii ar câștiga biruința, iar rezultatul lucrării sale, este acela că face fără de efect rugăciunea Mîntuitorului, cînd El a mijlocit la Tatăl ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și cu Tatăl sînt una”.

8. Care este izvorul adevăratei înțelepciuni creștine ? Iacob 3,17 p.p compară cu Iacob 1,17.

9. Ce prezintă Iacob ca fiind caracteristicile înțelepciunii divine ? Iacob 3,17 ; compară cu 1 Petru 2,1.

„Apostolul Iacob declară că înțelepciunea care vine de sus este întii curată. Contextul acestui citat, este vrednic de un studiu atent.

„Dar cuvintele Domnului Hristos, Fericiți (binecuvîntați) sînt cei cu inima curată, au o însemnătate mai profundă — nu curăți numai în sensul în care se înțelege în general curăție : „liber de ceva ce este senzual, curat de lăcomie”, ci curat în scopurile și motivele ascunse ale sufletului, liber de mîndrie și căutarea numai a intereselor proprii, ci să fii umil, neegoist, asemenea unui copil”.

10. Către ce efect deosebit al adevăratei înțelepciuni îndreptată Iacob atenția ? Iacob 3,18.

„Domnul Hristos așteaptă cu ardoare să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi perfect reproduș în poporul Său, atunci El va veni să-i ia ca fiind ai Săi.

STUDIUL 9

FIRESC ȘI SPIRITUAL

26 Februarie 1972

Iacob 4, 8 p.p.

În mod natural sîntem înclinați spre egoism și satisfacerea dorințelor firești. „Inima este nespuse de înșelătoare și de desnădăjduit de rea ; cine poate s-o cunoască ? Ier. 17, 9. Apostolul Pavel repetă acest sentiment în Romani 6, 6—8, subliniind imposibilitatea creștinului de a trăi pentru satisfacerea cerințelor firești, și în același timp să fie și în armonie cu cerințele lui Dumnezeu. Această nesfîrșită luptă între „fire” și „spirit”, din ființa noastră, este discutată în prima parte a capitolului patru din Iacob, fiind prezentat și secretul biruinței.

1. Care este izvorul neînțelegerilor în biserică ? Iacob 4, 1.

„Acum apostolul se ocupă de anumite stări rele din biserică, care sînt rezultatul unei limbi nestruite și a inimilor pornite pe ceartă. Motivul principal al tuturor învrăjbirilor și a confuziei este inima nesfîrșită și interesul egoist.

2. Satisfacerea dorințelor firești aduce vreo satisfacție creștinului ? Iacob 4, 2.

De aceste ceruturi depind unii în eforturile lor pentru a avea ceea ce doresc, în loc de a depinde de Dumnezeu care să le dea ceea ce este mai bun pentru ei. Dumnezeu a așezat în inima omului dorinți legitime și aspirații puternice... și în parte, fericirea depinde de satisfacerea acestor dorinți date, inspirate de Dumnezeu. Cînd oamenii încearcă să satisfacă aceste dorinți de bază, dar într-un mod nelegitim, atunci urmează dezamăgirea, mînia și cearta”.

3. Ce fel de rugăciune nu poate primi un răspuns ? Iacob 4, 3.

„Mîntuitorul dorește să ne dea o binecuvîntare mai mare decît cerem noi, și „El întîrzie cu răspunsul la cererile noastre, pentru ca să ne arate răul din inimile noastre și marea noastră nevoie de harul Său. El dorește ca noi să renunțăm la egoismul nostru ce ne determină a-L căuta. Mărturisind neajutorarea noastră și nevoia noastră cea mare, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Sa”.

4. Cum se subliniază faptul că este imposibil pentru cei ce iubesc păcatul, să fie prieteni cu Dumnezeu ? Rom. 8, 5, 7.

Foarte mulți din cei ce mărturisesc a fi creștini nu au cunoscut pe Dumnezeu. Inima firească n-a fost schimbată și mintea firească rămîne un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Ei sînt slujitorii credincioși ai lui Satan, chiar dacă își asumă un alt nume”.

5. De ce este imposibil pentru cei firești a aprecia privilegiul prieteniei cu Dumnezeu ? 1 Cor. 2, 14.

6. Ce măsuri luă Dumnezeu pentru a face pe poporul Său în stare să reziste ispitelor ? Iacob 4, 6 p.p. Rom. 5, 20—21.

7. Cui dă Dumnezeu harul Său ? Iacob 4, 6 u.p. compară cu Ps. 138, 6.

8. Care este secretul biruinței asupra răului ? Iacob 4, 7.

„Cît de prețioasă este pentru sufletul ispitit această făgăduință pozitivă. Dacă cineva își ține ochii ațînți spre Domnul Isus și se apropie de Dumnezeu, vorbind despre bunătatea și mila Sa, Domnul Isus se apropie de el.

9. Ce sfat este dat în continuare celor ce vor rezista păcatului, bucurîndu-se de comuniunea cu Dumnezeu ? Iacob 4, 8.

„Domnul spune : Aproiați-vă de Dumnezeu. Dar cum ? Printr-o examinare lăuntrică și serioasă a inimii, printr-o dependență copilărească și umilă față de Dumnezeu, aducînd la cunoștința Domnului toate slăbiciunile voastre și mărturisindu-vă păcatele. Astfel te poți apropia de Dumnezeu și El se va apropia de tine.

„Ce folos este să spui lucruri plăcute, să deplîngi lucrarea lui Satan și totuși în același timp să te angajezi în împlinirea tuturor planurilor rele ? Aceasta însemnează a fi cu inima împărțită”.

10. Care va fi rezultatul unei adevărate umilințe ? Iacob 4, 10 compară cu Luca 18, 9—14.

Urmînd exemplul Mîntuitorului, noi putem fi în sfințită comuniune cu El ; căuțînd zilnic să imităm caracterul Său și să-I urmăm exemplul. Făcînd astfel noi vom fi o binecuvîntare pentru biserică și toată lumea.

ZĂDĂRNICIA ÎNĂLTĂRII EULUI

4 Martie 1972

Iacob 4, 15

Începînd cu versatul 11 al capitolului 4, Iacob se reîntoarce la tratarea rezelor ce împiedică progresul spiritual al bisericii. Între aceste rele, proeminentă este înălțarea de sine, cu rezultanta sa, atitudinea de critică și nerecunoașterea faptului că fără de Hristos, noi nu putem face nimic pentru mîntuirea noastră. Conștiința șubrezeniei și slăbiciunii firești duce pe credincioși la o umilă dependență, nu de propriile sale eforturi ci de ajutorul lui Dumnezeu.

1. Avînd în vedere faptul că există numai un singur judecător infailibil, ce întrebare pune Iacob ce-lui ce judecă motivele fratelui său? Iacob 4, 12.

2. Prin ce parabolă arată Domnul Isus dependența creștinului de Dumnezeu și voința Lui? Luca 12, 16—21.

3. Cît de mult poate cunoaște cineva despre ziua de mîine? Ce este spus despre viața noastră? Iacob 4, 14; Iov. 14, 1—2.

4. De ce anume trebuie să țină creștinul seama în planurile lui? Iacob 4, 15.

„Iacob nu vrea să spună că totdeauna creștinul trebuie să spună aceste cuvinte, dar că spiritul de supunere reflectat de ele, trebuie să caracterizeze orice plan.

Cînd credincioșii se supun voinței lui Dumnezeu (v. 7) ei fac bine să-și aducă aminte că adesea căile lui Dumnezeu sînt diferite de cele ale noastre (Isaia 55, 8—9). În consecință, un creștin credincios întîmpină fiecare zi cu încredere în conducerea divină, în tot ceea ce întreprinde.

5. Ce spune Domnul Isus cu privire la supunerea Sa față de voința Tatălui? Ioan 6, 38; compară cu Matei 26, 39.

„Atît de deplin era golit Domnul Hristos de firea sa, de eu, încît nu făcu nici un plan pentru Sine. El a acceptat planul lui Dumnezeu pentru El și zi de zi Tatăl desfășură planurile Sale. Tot astfel trebuie să depindem și noi de Dumnezeu pentru ca viața noastră spirituală să fie o aducere la îndeplinire a voinței Sale“.

6. Ce este caracteristic acelor ce se au'oprețuiesc? Iacob 4, 16 p.p.

„Calea firii este de a începe cu pompă și laudă-roșenie. Calea lui Dumnezeu este aceea de a face zilnic lucrurile cele mici care sînt începutul triumfului glorios al adevărului și neprihănirii“.

7. Cum consideră Dumnezeu mîndria în legătură cu cele înfăptuite? Iacob 4, 16 u.p. compară cu 1 Cor. 5, 6.

Pentru că ea înalță mulțumirea de sine și hrănește infumurarea, acest fel de a gîndi este completamente stricat și se înrudește cu spiritul lui Lucifer“.

8. Cum este considerată neglijarea deliberată a datoriei? Iacob 4, 17, compară cu Matei 25, 24—26; Luca 12, 47; Ioan 9, 41.

„Ocolirea cu bună știință a datoriei cunoscute, este neascultarea deschisă față de voința descoperită a lui Dumnezeu. Acest fapt amplifică dificultățile ce confruntă pe cei cu inima împărțită — pe creștinul pseudo-religios — omul credinței moarte — pe omul firese.“

9. Cum putem găsi — în lupta vieții — satisfacție și pace? Prov. 2, 5—8; Is. 26, 3—4.

„Orice poziție am ocupa în viața bisericii, oricare ar fi lucrările noastre, noi trebuie să fim destul de umiliți pentru a avea simțămîntul nevoiei de ajutor divin. Noi trebuie să ne sprijinim pe învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu, recunoscînd în toate lucrurile providența Sa și revărsîndu-ne cu credincioșii sufletele noastre în rugăciune.“

BOGĂȚII NESFINȚITE

11 Martie 1972

Matei 6, 21

Ca muritori, posibilitățile noastre sînt adesea limitate. Dar cîmoara cea mare pe care Dumnezeu o oferă în harul Său celor credincioși este nelimitată. Ea cuprinde orice dorință spirituală de mai bine și trece dincolo de calculele noastre. În ziua cea mare a hotărîrii finale, cînd fiecare va sta în fața faptelor sale, orice voce a îndreptăririi de sine va amuți, căci se va vedea că în darul Său făcut nouă, în Isus Hristos, Tatăl a dat tot ceea ce avea mai de preț.

1. De ce li se spune bogăților să se tînguască? Iacob 5, 1; Luca 6, 24, 25.

„Muși creștini arată prin faptele lor, că nu îndrăznesc să se încredă în făgăduințele cerului. Ei aleg adesea să-și pună încrederea în cele ce au, de cît în Cel care le-a dat. Aceștia au de făcut o mare lucrare și anume de a birui lăcomia din ei. Sărăcii credincioși bogăți, ce mărturisesc a sluji lui Dumnezeu, sînt de plîns. În timp ce mărturisesc a cunoaște pe Dumnezeu, prin faptele lor îl leapădă. Cît de mare este întunericul unor asemenea situații. Ei mărturisesc credința în adevăr dar faptele lor nu corespund cu mărturisirea credinței lor. Lăcomia face pe cei ce o cultivă egoiști, dificili, fixi și aroganți, iar unii recurg la fapte reprobabile pentru a „avea“.

2. Ce se întîmplă cu averea ce nu este folosită spre binele general? Iacob 5, 2 p.p.

„Bogatul nesocotit din parabola Domnului Hristos avea cea mai mare parte a averii sale din roadele pămîntului... Aceste bogății erau fără de valoare pentru că ele dau loc la înălțare de sine, fiind strînse cu prețul înfrîngerii drepturilor altora (Iacob 5, 4). Cu toată averea sa, bogatul nemilosiv, neubitor de oameni și insensibil la nevoile din jur, nu era bogat în cele ale lui Dumnezeu“.

3. Ce se va întîmpla cu marile garderobe ale unor astfel de oameni? Iacob 5, 2 u.p.

„Schimbă-se inima firească și nu va mai fi atîta trudă... mărturisitorii reci ai slujirii lui Dumnezeu. În inima sfințită nu se va găsi nici un loc pentru desertațiuni; în schimb va fi o nepotolită căutare a podoabelor lăuntrice... a roadelor Duhului Sfințit...“

„Supune inima firească, reformează-ți viața și sărmana înfățișare muritoare nu va mai fi așa de izolată. Dacă inima este transformată, aceasta se va vedea în înfățișarea exterioară. Dacă Domnul Hristos este în noi nădejdea slavei, noi vom descoperi în El o atracție atît de puternică încît sufletul va fi cucerit. Se va lipi de El, va alege să-L iubească și din admirație față de El, viața va deveni un izvor de binecuvîntare pentru toți oamenii.“

4. Ce sînt dărtorul Credincios, celor din biserică ce doresc să fie mîntuiți? Apoc. 3, 17, 18.

„Bogățiile spirituale ale cerului sînt oferite copiilor Săi. Fiecare personal are nevoie să fie direct interesat în invitația Domnului Isus. Sînt gîndurile noastre conforme cu voința lui Dumnezeu? Sau spunem în noi, în sine: „Aceste cuvinte... nu sînt pentru mine; eu sînt într-o foarte bună condiție spirituală, deși nu pot avea tot atîta zel și ardore cum au unii. Eu cred adevărul. Acei pentru care această solie se potrivește... s-o primească. Consideră că unii au nevoie de ea“! Tu care gîndești astfel, fii sigur că ești primul căruia îi aparține această solie. În timp ce bogățiile spirituale ale cerului stau înaintea ta, apropie-te și primește ceea ce ai pierdut — aural iubirii și al credinței și hainele cele albe care este neprihănirea Domnului Hristos“.

5. Ce acuzații mai aduce Dumnezeu celor lacomi? Iacob 5, 4 p.p. Compară cu Leviticul 19, 13; Ieremia 22, 13.

„Obiceiurile firii nu trebuie să constituie criterii pentru creștin. El nu trebuie să imite practicile ei... nesfînte... Fiecare rău făcut copiilor lui Dumnezeu, apropielui, este făcut Domnului Hristos, în persoana sfinților Săi. Fiecare încercare de a profita de cei slabi, sau de nenorocirea altora, este înregistrat ca fraudă în cărțile din cer“.

6. Cine notează toate nedreptățile ce se fac celor săraci? Iacob 5, 4 u.p. compară cu Deut. 24, 14, 15.

7. Cum foloseau unii cele acumulate prin oprimarea celor săraci? Iacob 5, 5 p.p.

„Cu cât se cheltuiește mai mult în satisfacerea apetitului, cu atât va fi mai puțin pentru a fi de folos altora. Fiecare bănuț cheltuit fără să fie nevoie, depozitează de strălucire o ocazie prețioasă de a face bine. Acest lucru jefuiește pe Dumnezeu de onoarea și slava care trebuie să se întoarcă la El prin folosirea talanților încredințați.

8. La ce pervertire a dreptății se dedau cei lacomi în dauna aproapelui lor? Iacob 5, 6.

9. Care este criteriul răsplătirii cerești? Rom. 2, 4-6.

„În timp ce credincioșii își trăiesc viața lor aici, are loc lucrarea de cercetare a cărților cerești. Viața tuturor celor ce mărturisesc a fi urmașii Săi, ce mărturisesc a crede, este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu. Toți sînt cercetați conform cu raportul scris în cărțile cerului și destinul său va fi pentru totdeauna hotărît.

STUDIUL 12

NĂDEJDEA ADVENTĂ

18 Martie 1972

Ebrei 10, 36

Conform credinței și convingerilor noastre, nădăjdum că vom vedea pe Cel în care este concentrată nădejdea vieții veșnice. Apostolul Pavel sfătuiește pe cei credincioși astfel: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.

1. Ce sfat este dat celor credincioși? Iacob 5, 7 p.p.

2. Ce sfat dă apostolul Pavel celor credincioși? 1 Tes. 4, 16-18.

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să privească spre glorioasa arătare în slavă a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Credința noastră trebuie să pătrundă departe și tot mai departe în tainele glorioase ale comorii cerești, atrăgînd prețioasele raze de lumină divină din sanctuarul ceresc, ca să lumineze în inimile noastre așa cum ele strălucesc pe fața lui Isus... veghind, ei biruiesc nepăsarea, egoismul și iubirea de comoditate.

3. Ce făgăduință a Domnului Hristos îndepărtează orice motiv de teamă? Ioan 14, 1-3.

4. Care este obiectivul cel mare al speranței creștine? Tit. 2, 13.

„În toate veacurile venirea Domnului a fost nădejdea adevăraților Săi urmași. Făgăduința dată de Mîntuitorul la înălțarea Sa pe Muntele Măslinilor, că va veni din nou, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplînd inimile lor cu bucurie și speranță.

5. Prin ce ilustrație arată Iacob necesitatea răbdării? Iacob 5, 7 p.p. Compară cu Ebrei 10,35-36.

„Creștinul trebuie să aștepte cu răbdare pentru ca Cuvîntul lui Dumnezeu să aducă roade în viața lui. Adesea, cînd ne rugăm pentru binecuvîntările spirituale, Dumnezeu lucrează spre a răspunde rugăciunilor noastre, așezîndu-ne în situațiuni care să dezvolte aceste roade, dar noi nu înțelegem scopul Său și lucru de mirare, ne descurajăm. Și totuși nimeni nu poate dezvolta această favoare divină, decît prin procesul creșterii și aducerii de roade. Partea noastră este să primim Cuvîntul lui Dumnezeu și să-l ținem cu putere, supunîndu-ne cu totul controlului Său și atunci scopurile Lui cu noi vor fi împlinite“.

6. Cît de mult trebuie să aștepte plugarul rodul muncii sale? Iacob 5, 7 u.p.

„Gîndindu-se la timpul și locul unde Mîntuitorul nostru a trăit în trup și anume în Palestina, timpul dintre semănat, sau prima apariție a firului plîpînd și pînă la seceriș, nu constă de fapt decît în cîteva luni (Ioan 4,35). Nu este o perioadă prea lungă, dar este plină de multă neliniște într-o țară unde este cu totul dependentă de ploaia timpurie și tîrzie, prima căzînd imediat după semănat, iar a doua cînd cerealele sînt în copt. Iudeul credincios cunoștea totuși că Dumnezeu va fi credincios făgăduințelor Sale și anume că dacă poporul Său va păstra poruncile Sale, El va da „ploaia timpurie și tîrzie“ (Deut. 11,14), și profetul cerea fiilor Sionului să fie fericiți și să se bucure în Domnul pentru că El a făcut să cadă pentru ei, ploaie timpurie și tîrzie... (Ionel 2,23). Astfel răbdarea plugarului față de ogorul lui era mai mult de natura unei așteptări pline de încredere. Credința sa în credincioșia lui Dumnezeu a acționat ca o influență ce frînează și controlează, într-un timp care altfel ar fi putut fi un timp de enervantă și acută neliniște. În același fel, creștinul credincios cunoaște că Domnul Hristos va fi credincios făgăduinței Sale de a veni din nou la poporul Său“.

7. Ce asigurare a dat Dumnezeu vechiului Izrael cu privire la certitudinea secerișului? Deut. 11,13-15.

8. Cum ilustrează Osea venirea Domnului ca să binecuvînteze poporul Său? Osea 6,3.

„Mișcarea Adventă de la 1840-1844 a fost o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu.

Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu, decît a marcat începutul ei“.

9. Ce profeție s-a împlinit parțial la Ziua Cincizecimii? Care era starea lăuntrică a apostolilor cu acea ocazie? Faptele 2, 1-4, 16-21. Compară cu Ioel 2,28-29.

„Dumnezeu este binevoitor a ne da o binecuvîntare asemănătoare, cînd noi o vom căuta tot așa de stăruitor...“

„Privesc cu dorință arzătoare înainte spre timpul cînd evenimentele din Ziua Cincizecimii se vor repeta cu o putere mai mare decît cu acea ocazie.

10. Ce trebuie să facă biserica în timpul ploii tîrzii? Zaharia 10,1.

„Coborîrea Duhului Sfînt asupra bisericii este primită ca ceva în viitor. Dar este privilegiul bisericii de a-L avea acum. Căutați-L, rugați-vă pentru El, credeți în El. Noi trebuie să-L avem iar cerul așteaptă să-L reverse...“

...Cereți în credință binecuvîntarea făgăduită, și ea va veni“.

11. Ce caracteristici de seamă ale sfinților au fost arătate vizionarului? Apoc. 14, 12 p.p.

„Ploaia tîrzie care coace secerișul pămîntului, reprezintă spiritul harului ce pregătește biserica pentru împlinirea făgăduinței revenirii Domnului. Dar dacă ploaia timpurie n-a căzut, nu va fi nici un fel de viață; firul cel verde nu va răsări. Dacă stropii timpurii nu și-au făcut datoria, ploaia tîrzie nu poate aduce nici o sămînță de perfecțiune“.

„Domnul Hristos așteaptă cu mare nerăbdare să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvîrșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni ca să-l ia ca fiind ai Săi“.

Credința și nădejdea noastră în revenirea Domnului, nu face și nu trebuie să facă din noi niște creștini rupți de nevoile și preocupările contemporane. Nu putem uita gândul care spune: „Roagă-te ca și când totul ar depinde de Dumnezeu, dar muncește ca și când totul ar depinde de tine”. Porunca divină cere ca să muncim șase zile și să facem TOT lucrul nostru. Și să-l facem desăvârșit așa cum îl făcea și Domnul Isus când se găsea la teigheaua de lucru a lui Iosif sau în lucrarea chemării Sale. Nădejdea noastră nu ne rupe de realitate, de obligațiile curente ale vieții. Din contră ne determină să ne facem toată datoria, căci numai atunci, putem nădăjdui în primirea binecuvântărilor prezente și veșnice ale lui Dumnezeu.

STUDIUL 13

SFATURI ȘI AVERTIZĂRI

25 Martie 1972

Iacob 5,16

Partea de la încheierea capitolului 5 din Iacob, caracterizează portretul pe care apostolul îl face vieții creștine cu succes. Sint învățături cu privire la simplitatea și curăția vorbirii, subliniind nevoia unei continue comuniuni cu cerul în toate experiențele vieții.

„Citiți al doilea capitol al lui Iacob. Trăiți adevărul în viața voastră zilnică și veți cunoaște lucrarea pe care Domnul v-a dat-o s-o faceți. Citiți de asemenea capitolul patru, în mod deosebit versetele 5-12; și capitolul 5, versetele 13-20. Aceste capitole sînt o literă moartă pentru un mare număr dintre aceia care pretind a fi Adventiști de Ziua a Șaptea. Sint însărcinată a vă atrage atenția asupra acestor texte ale Sfințelor Scripturi și asupra capitolului șaptesc din Matei. Trebuie să studiați fiecare cuvînt, ca pentru propria voastră viață”.

1. Care va fi rezultatul învinuirii altora pentru necazurile noastre? Iacob 5,9 p.p.; 4,11.

„A murmura și a căuta greșeli este o scădere tot așa de mare ca și condamnarea deschisă, dînd pe față un spirit lipsit de iubire și certăreț...”

„Iacob subliniază aici apropiata venire și faptul că timpul, cere un caracter pregătit spre a întîlni pe Domnul. Nu este timp pentru căutarea greșelilor la alții.

2. Pe cine prezintă apostolul ca pilde? Iacob 5,10.

„În timp ce calomnia poate înegri reputația, ea nu poate păta caracterul. Aceasta este în mina lui Dumnezeu. Atîta vreme cît noi nu consimțim să păcătuim, nu există putere care să poată aduce vreo pată asupra sufletului. Un credincios a cărui inimă stă lingă Dumnezeu, este tot la fel în ceasul celor mai puternice încercări, ca și atunci cînd este în prosperitate, cînd lumina și favoarea lui Dumnezeu pare a fi asupra lui”.

3. Cum trebuie considerați cei răbdători? Iacob 5, 11 p.p.

4. A cui experiență este citată ca o ilustrare a binecuvîntării ce vine asupra acelor care rămin răbdători? Iacob 5,11 u.p. Compară cu Iov, 42,10-17.

5. Ce sfat dă Iacob cu privire la felul vorbirii noastre? Iacob 5,12. Compară cu Matei 5,35-37.

„Mintuitorul nostru n-a oprit folosirea jurămîntului la judecată, prin care Dumnezeu este în mod solemn chemat ca martor că ceea ce spune este adevăr și nimic altceva decît adevăr. Chiar Domnul însuși, la cercetarea Sa în fața Sinedriului, nu a refuzat să răspundă sub prestare de jurămînt... Dacă Domnul Hristos în predica de pe Munte, ar fi condamnat jurămîntul la judecată, la judecata Sa, El ar fi condamnat pe marele preot și astfel, pentru folosul urmașilor Săi, ar fi pus în valoare propriile Sale învățături...”

„Aceste cuvinte condamnă toate acele impresii fără sens și triviale ce stau la granița profanării. Ele condamnă elementele înșelătoare, evitarea adevărului, cuvintele măgulitoare, exagerările, reprezentările intenționate greșite. Ele învață că nimeni care încearcă să apară cum nu este, sau a căror cuvinte nu corespund cu adevăratele sentimente ale inimii sale, nu pot fi numiți credincioși”.

6. Ce atitudine va avea adevăratul creștin, atît în necazuri cît și în bucurii? Iacob 5,13; 1 Tes. 5,17. 7. Ce sfat este dat în legătură cu rugăciunea pentru bolnavi? Iacob 5, 14-15.

„Înțeleg că textul din Iacob trebuie să fie aplicat atunci cînd o persoană este bolnavă pe patul său de suferință, dacă ea cheamă pe bătrînii bisericii și ei aduc la îndeplinire sfaturile lui Iacob, unind pe bolnav cu untelemn, în Numele Domnului, înălțînd pentru el rugăciunea credinței. Noi citim — rugăciunea făcută cu credință va mintui pe bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate.

„Nu poate fi datoria noastră a chema pe bătrînii bisericii pentru fiecare mică suferință ce o avem... Dar Domnul ne dă privilegiul de a-L căuta personal în rugăciunea stăruitoare, sau să ne descărcăm suferințele noastre înaintea Lui, neascuzînd nimic față de Cel ce ne-a invitat... Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. — O... cît de recunoscători ar trebui să fim că Domnul Isus este binevoitor și poate să poarte toate nedesăvîrșirile noastre, să ne întărească și să vindece toate bolile noastre, dacă acestea vor fi spre binele nostru și slava Sa”.

8. Ce cale trebuie urmată atunci cînd frații și-au greșit unii altora? Iacob 5,16 p.p. Matei 5, 23-24.

„Cînd cineva care mărturisește că slujește lui Dumnezeu greșește sau rănește pe un frate, el reprezintă greșit caracterul lui Dumnezeu față de fratele acela și acest rău trebuie să fie mărturisit, trebuie să-l recunoască ca fiind păcat, pentru a putea fi în armonie cu Dumnezeu...”

„Dacă problemele dificile dintre frați, n-ar fi duse la alții, ci în mod deschis, sincer, ar fi discutate între ei în spiritul iubirii creștine, cît de mult rău ar putea fi prevenit? Cîte rădăcini de amărăciune prin care mulți sint minjiți n-ar fi distruse, și cît de apropiati și afectoși pot fi urmașii Domnului Hristos uniți în dragostea Lui”.

9. Cît de eficace este rugăciunea celui neprihănit? Iacob 5, 16 u.p. Compară cu Iosua 10,12-14; Daniel 2,17-19,23.

„Cel care se va strădui să aibă o vorbire elocventă pe care Dumnezeu o acceptă este strigătul cel sincer și arzător al sufletului care simte că trebuie să fie ajutat.

„Rugăciunile lungi nu sint esențiale. Cel care lucrează într-un spirit drept, se va ruga într-un spirit drept. Cel care lucrează așa cum a lucrat Domnul Hristos, va fi serios atunci cînd se roagă. Și Cuvîntul lui Dumnezeu ne asigură — rugăciunea fierbinte a celui neprihănit, are mare putere”.

10. Cît de eficace a fost rugăciunea lui Ilie? Iacob 5, 17; Luca 4,25; 1 Regi 17,1.

„Cuvîntul său a zăvorît comorile cerului și numai Cuvîntul Său le putea deschide iarăși...”

„Dumnezeu are totdeauna bărbăți cărora le încredințează solia Sa. Spiritul se mișcă deasupra inimilor lor și-i determină să vorbească. Stimulați de un zel sfințit și sub un puternic impuls divin, ei privesc la îndeplinirea datoriei lor de a vorbi poporului cuvîntul pe care Domnul l-a dat...”

11. Redă solia apostolului Iacob. Iacob 1,2; 2,1; 3, 1,10; 4,11; 5,7,10,12.

„În toată epistola sa, Iacob exprimă o solicitudine sensibilă și neliniștită în legătură cu starea spirituală a fraților săi.

12. Cu ce invitație călduroasă se încheie epistola? Iacob 5, 19-20. Compară cu Galateni 6,1-2.

„Numai dragostea ce pornește din inima Domnului Hristos vindecă. Numai cel în care această dragoste curge, tot așa cum curge seva în copac sau singele în vinele trupului, poate restaura rănile sufletului.

„Lucrările dragostei au o putere minunată, pentru că sint divine. Răspunsul blînd care potolește mînia, iubirea care este îndelung răbdătoare și plină de bunătațe, mila care acoperă o sumedenie de păcate... dacă am învăța lecția, cu ce putere de vindecare ar fi dăruită viața noastră; Cum ar fi transformată viața noastră, ajungînd să fie o pregustare a cerului.

7. Cum se întâmplă uneori să se aducă confuzie în Comunitate? Iacob 3,16; 1 Cor. 1,10,11.

„Cît de adevărate sînt cuvintele apostolului; căci acolo unde este pizmă și un duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. O persoană dintr-o comunitate care scapă firul gîndurilor nesocotite, vorbind de rău pe frați, poate stîrni cele mai rele pasiuni ale inimii firești și să împrăștie aluatul rătăcii, ce va lucra în toți aceia ce vin în legătură cu el. În felul acesta, vrăjmașul neprihănirii ar câștiga biruința, iar rezultatul lucrării sale, este acela că face fără de efect rugăciunea Mîntuitorului, cînd El a mijlocit la Tatăl ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și cu Tatăl sînt una“.

8. Care este izvorul adevăratei înțelepciuni creștine? Iacob 3,17 p.p. compară cu Iacob 1,17.

9. Ce prezintă Iacob ca fiind caracteristicile înțelepciunii divine? Iacob 3,17; compară cu 1 Petru 2,1.

„Apostolul Iacob declară că înțelepciunea care vine de sus este întii curată. Contextul acestui citat, este vrednic de un studiu atent.

„Dar cuvintele Domnului Hristos, Fericiți (binecuvîntați) sînt cei cu inima curată, au o însemnătate mai profundă — nu curăți numai în sensul în care se înțelege în general curăție: „liber de ceva ce este senzual, curat de lăcomie“, ci curat în scopurile și motivele aseune ale sufletului, liber de mîndrie și căutarea numai a intereselor proprii, ci să fii umil, neegoist, asemenea unui copil“.

10. Către ce efect deosebit al adevăratei înțelepciuni îndreaptă Iacob atenția? Iacob 3,18.

„Domnul Hristos așteaptă cu ardoare să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi perfect reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia ca fiind ai Săi.

STUDIUL 9

FIRESC ȘI SPIRITUAL

26 Februarie 1972

Iacob 4, 8 p.p.

În mod natural sîntem înclinați spre egoism și satisfacerea dorințelor firești. „Inima este nespus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Ier. 17, 9. Apostolul Pavel repetă acest sentiment în Romani 6, 6—8, subliniind imposibilitatea creștinului de a trăi pentru satisfacerea cerințelor firești, și în același timp să fie și în armonie cu cerințele lui Dumnezeu. Această nesfîrșită luptă între „fire“ și „spirit“, din ființa noastră, este discutată în prima parte a capitolului patru din Iacob, fiind prezentat și secretul biruinței.

1. Care este izvorul neînțelegerilor în biserică? Iacob 4, 1.

„Acum apostolul se ocupă de anumite stări rele din biserică, care sînt rezultatul unei limbi nestruite și a inimilor pornite pe ceartă. Motivul principal al tuturor învrăjbirilor și a confuziei este inima nesfîntită și interesul egoist.

2. Satisfacerea dorințelor firești aduce vreo satisfacție creștinului? Iacob 4, 2.

De aceste certuri depind unii în eforturile lor pentru a avea ceea ce doresc, în loc de a depinde de Dumnezeu care să le dea ceea ce este mai bun pentru ei. Dumnezeu a așezat în inima omului dorinți legitime și aspirații puternice... și în parte, fericirea depinde de satisfacerea acestor dorinți date, inspirate de Dumnezeu. Cînd oamenii încearcă să satisfacă aceste dorinți de bază, dar într-un mod nelegitim, atunci urmează dezamăgirea, mînia și cearta“.

3. Ce fel de rugăciune nu poate primi un răspuns? Iacob 4, 3.

„Mîntuitorul dorește să ne dea o binecuvîntare mai mare decît cerem noi, și „El întîrzie cu răspunsul la cererile noastre, pentru ca să ne arate răul din inimile noastre și marea noastră nevoie de harul Său. El dorește ca noi să renunțăm la egoismul nostru ce ne determină a-L căuta. Mărturisind neajutorarea noastră și nevoia noastră cea mare, trebuie să ne credem cu totul în iubirea Sa“.

4. Cum se subliniază faptul că este imposibil pentru cei ce iubesc păcatul, să fie prieteni cu Dumnezeu? Rom. 8, 5, 7.

Foarte mulți din cei ce mărturisesc a fi creștini nu au cunoscut pe Dumnezeu. Inima firească n-a fost schimbată și mintea firească rămîne un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Ei sînt slujitorii credincioși ai lui Satan, chiar dacă își asumă un alt nume“.

5. De ce este imposibil pentru cel firesc a avea privilegiul prieteniei cu Dumnezeu? 1 Cor. 2, 14.

6. Ce măsură luă Dumnezeu pentru a face pe poporul Său în stare să reziste ispitelor? Iacob 4, 6 p.p. Rom. 5, 20—21.

7. Cui dă Dumnezeu harul său? Iacob 4, 6 u.p. compară cu Ps. 138, 6.

8. Care este secretul biruinței asupra răului? Iacob 4, 7.

„Cît de prețioasă este pentru sufletul ispitit această făgăduință pozitivă. Dacă cineva își ține ochii ațintiți spre Domnul Isus și se apropie de Dumnezeu, vorbind despre bunătatea și mila Sa, Domnul Isus se apropie de el.

9. Ce sfat este dat în continuare celor ce vor rezista păcatului, bucurîndu-se de comuniunea cu Dumnezeu? Iacob 4, 8.

„Domnul spune: Apropiati-vă de Dumnezeu. Dar cum? Printr-o examinare lăuntrică și serioasă a inimii, printr-o dependență copilărească și umilă față de Dumnezeu, aducînd la cunoștința Domnului toate slăbiciunile voastre și mărturisindu-vă păcatele. Astfel te poți apropia de Dumnezeu și El se va apropia de tine.

„Ce folos este să spui lucruri plăcute, să deplîngi lucrarea lui Satan și totuși în același timp să te angajezi în împlinirea tuturor planurilor rele? Aceasta înseamnă a fi cu inima împărțită“.

10. Care va fi rezultatul unei adevărate umilințe? Iacob 4, 10 compară cu Luca 18, 9—14.

Urmînd exemplul Mîntuitorului, noi putem fi în sfînta comuniune cu El; căutînd zilnic să imităm caracterul Său și să-I urmăm exemplul. Făcînd astfel noi vom fi o binecuvîntare pentru biserică și toată lumea.

STUDIUL 10

ZADĂRNICIA ÎNĂLȚĂRII EULUI

4 Martie 1972

Iacob 4, 15

Începînd cu versatul 11 al capitolului 4, Iacob se reîntoarce la tratarea rețelilor ce împiedică progresul spiritual al bisericii. Între aceste rețel, predominantă este înălțarea de sine, cu rezultanta sa, atitudinea de critică și nerecunoașterea faptului că fără de Hristos, noi nu putem face nimic pentru mîntuirea noastră. Conștiența șubrezeniei și slăbiciunii firești duce pe credincios la o umilă dependență, nu de propriile sale eforturi ci de ajutorul lui Dumnezeu.

1. Avînd în vedere faptul că există numai un singur judecător infailibil, ce întrebare pune Iacob celui ce judecă motivele fratelui său? Iacob 4, 12.

2. Prin ce parabolă arată Domnul Isus dependența creștinului de Dumnezeu și voința Lui? Luca 12, 16—21.

3. Cît de mult poate cunoaște cineva despre ziua de mîine? Ce este spus despre viața noastră? Iacob 4, 14; Iov. 14,1,2.

4. De ce anume trebuie să țină creștinul seama în planurile lui? **Iacob 4, 15.**

„Iacob nu vrea să spună că totdeauna creștinul trebuie să spună aceste cuvinte, dar că spiritul de supunere reflectat de ele, trebuie să caracterizeze orice plan.

Când credincioșii se supun voinței lui Dumnezeu (v. 7) ei fac bine să-și aducă aminte că adesea căile lui Dumnezeu sînt diferite de cele ale noastre (Isaia 55, 8-9. În consecință, un creștin credincios întîmpină fiecare zi cu încredere în conducerea divină, în tot ceea ce întreprinde.

5. Ce spune Domnul Isus cu privire la supunerea Sa față de voința Tatălui? **Ioan 6, 38; compară cu Matei 26, 39.**

„Atît de deplin era golit Domnul Hristos de firese, de eu, încît nu făcu nici un plan pentru Sine. El a acceptat planul lui Dumnezeu pentru El și zi de zi Tatăl desfășură planurile Sale. Tot astfel trebuie să depindem și noi de Dumnezeu, pentru ca viața noastră spirituală să fie o aducere la îndeplinire a voinței Sale“.

6. Ce este caracteristică acelor ce se autoproțesează? **Iacob 4, 16 p.p.**

„Calea firii este de a începe cu pompă și lăudăroșenie. Calea lui Dumnezeu este aceea de a face zilnic lucrurile cele mici care sînt începutul triumfului glorios al adevărului și neprihănirii“.

7. Cum consideră Dumnezeu mindria în legătură cu cele înfăptuite? **Iacob 4, 16 u.p. compară cu 1 Cor. 5, 6.**

Pentru că ea înalță mulțumirea de sine și hrănește infumurarea acest fel de a gândi este completamente stricat și se înrușește cu spiritul lui Lucifer“.

8. Cum este considerată neglijarea deliberată a datoriei? **Iacob 4, 17, compară cu Matei 25, 24-26; Luca 12, 47; Ioan 9, 41.**

„Ocolirea cu bună știință a datoriei cunoscute, este neascultarea deschisă față de voința descoperită a lui Dumnezeu. Acest fapt amplifică dificultățile ce confruntă pe cei cu inima împărțită — pe creștinul pseudo-religios — omul credinței moarte — pe omul firese.

9. Cum putem găsi — în lupta vieții — satisfacție și pace? **Prov. 2, 5-8; Is. 26, 3-4.**

„Orice poziție am ocupa în viața bisericii, oricare ar fi lucrările noastre, noi trebuie să fim destul de umiliți pentru a avea simțămîntul nevoiei de ajutor divin. Noi trebuie să ne sprijinim pe învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu, recunoscînd în toate lucrurile providența Sa și revărsîndu-ne cu credințioasă sufletele noastre în rugăcîine.

sale, orice voce a îndreptării de sine va amuți, căci se va vedea că în darul Său făcut nouă, în Isus Hristos, Tatăl a dat tot ceea ce avea mai de preț.

1. De ce li se spune bogăților să se tînguască? **Iacob 5, 1; Luca 6, 24, 25.**

„Mulți creștini arată prin faptele lor, că nu îndrăznesc să se încreadă în făgăduințele cerului. Ei aleg adesea să-și pună încrederea în cele ce au, decît în Cel care le-a dat. Aceștia au de făcut o mare lucrare și anume de a birui lăcomia din ei. Săracii credincioși bogăți, ce mărturisesc a sluji lui Dumnezeu, sînt de plîns. În timp ce mărturisesc a cunoaște pe Dumnezeu, prin faptele lor Îi leapădă. Cît de mare este întunericul unor asemenea situații. Ei mărturisesc credința în adevăr dar faptele lor nu corespund cu mărturisirea credinței lor. Lăcomia face pe cei ce o cultivă egoiști, dificili, fixi și aroganți, iar unii recurg la fapte reprobabile pentru a „avea“.

2. Ce se întîmplă cu averea ce nu este folosită spre binele general? **Iacob 5, 2 p.p.**

„Bogatul nesocotit din parabola Domnului Hristos avea cea mai mare parte a averii sale din roadele pămîntului... Aceste bogății erau fără de valoare pentru că ele dau loc la înălțare de sine, fiind strînse cu pretul înfrîngerii drepturilor altora (Iacob 5, 4). Cu toată averea sa, bogatul nemilostiv, neubitor de oameni și insensibil la nevoile din jur, nu era bogat în cele ale lui Dumnezeu“.

3. Ce se va întîmpla cu marile garderobe ale unor astfel de oameni? **Iacob 5, 2 u.p.**

„Schimbă-se inima firească și nu va mai fi atîta trudă... mărturisitori reci ai slujirii lui Dumnezeu. În inima sfințită nu se va găsi nici un loc pentru desertațiuni; în schimb va fi o nepotolită căutare a podoabelor lăuntrice... a roadelor Duhului Sfînt...

„Supune inima firească, reformează-ți viața și sărmana înfățișare muritoare nu va mai fi așa de izolată. Dacă inima este transformată, aceasta se va vedea în înfățișarea exterioară. Dacă Domnul Hristos este în noi nădejdea slavei, noi vom descoperi în El o atracție atît de puternică încît sufletul va fi eucerit. Se va lipi de El, va alege să-L iubească și din admirație față de El, viața va deveni un izvor de binecuvîntare pentru toți oamenii.

4. Ce sfat dă Martorul Credincios, celor din biserici ce doresc să fie mîntuiți? **Apoc. 3, 17, 18.**

„Bogățiile spirituale ale cerului sînt oferite copiilor Săi. Fiecare personal are nevoie să fie direct interesat în invitația Domnului Isus. Sînt gîndurile noastre conforme cu voința lui Dumnezeu? Sau spunem în noi, în sine: „Aceste cuvinte... nu sînt pentru mine; eu sînt într-o foarte bună condiție spirituală, deși nu pot avea tot atîta zel și ardore cum au unii. Eu cred adevărul. Acei pentru care această solie se potrivește... s-o primească. Consider că unii au nevoie de ea“! Tu care gîndești astfel, fii sigur că ești primul căruia îi aparține această solie. În timp ce bogățiile spirituale ale cerului stau înaintea ta, apropie-te și primește ceea ce ai pierdut — aurul iubirii și al credinței și hainele cele albe care este neprihănirea Domnului Hristos“.

5. Ce acuzații mai aduce Dumnezeu celor lacomi? **Iacob 5, 4 p.p. Compară cu Leviticul 19, 13; Ieremia 22, 13.**

STUDIUL 11

BOGĂȚII NESFINȚITE

11 Martie 1972

Matei 6, 21

Ca muritori, posibilitățile noastre sînt adesea limitate. Dar comoara cea mare pe care Dumnezeu o oferă în harul Său celor credincioși este nelimitată. Ea cuprinde orice dorință spirituală de mai bine și trece dincolo de calculele noastre. În ziua cea mare a hotărîrii finale, cînd fiecare va sta în fața faptelor

„Obiceiurile firii nu trebuie să constituie criteriul pentru creștin. El nu trebuie să imite practicile ei... nesfinte... Fiecare rău făcut copiilor lui Dumnezeu, aproapei, este făcut Domnului Hristos, în persoana sfinților Săi. Fiecare încercare de a profita de cei slabi, sau de nenorocirea altora, este înregistrat ca fraudă în cărțile din cer”.

6. Cine notează toate nedreptățile ce se fac celor săraci? Iacob 5, 4 u.p. compară cu Deut. 24, 14, 15.

7. Cum foloseau unii cele acumulate prin egrămaria celor săraci? Iacob 5, 5 p.p.

„Cu cât se cheltuiește mai mult în satisfacerea apetitului, cu atât va fi mai puțin pentru a fi de folos altora. Fiecare bănuț cheltuit fără să fie nevoie, depozitează de strălucire o ocazie prețioasă de a face bine. Acest lucru jefuiește pe Dumnezeu de onoarea și slava care trebuie să se întoarcă la El prin folosirea talanților încredințați.

8. La ce pervertire a dreptății se dedau cei lacomi în dauna aproapei lor? Iacob 5, 6.

9. Care este criteriul răspătării cerești? Rom. 2, 4-6.

„În timp ce credincioșii își trăiesc viața lor aici, are loc lucrarea de cercetare a cărților cerești. Viața tuturor celor ce mărturisesc a fi urmași Săi, ce mărturisesc a crede, este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu. Toti sînt cercetați conform cu raportul scris în cărțile cerului și destinul său va fi pentru totdeauna hotărât.

STUDIUL 12

NĂDEJDEA ADVENTĂ

18 Martie 1972

Ebrii 10, 36

Conform credinței și convingerilor noastre, nădăjdum că vom vedea pe Cel în care este concentrată nădejdea vieții veșnice. Apostolul Pavel sfătuiește pe cei credincioși astfel: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răspătire. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit.

1. Ce sfat este dat celor credincioși? Iacob 5, 7 n.p.

2. Ce sfat dă apostolul Pavel celor credincioși? 1 Tes. 4, 18.

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să primească spre glorioasă arătare în slavă a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Credința noastră trebuie să pătrundă departe și tot mai departe în tainele glorioase ale comorii cerești, atrăgînd prețioasele raze de lumină divină din sanctuarul cereșc, ca să lumineze în inimile noastre așa cum ele strălucesc pe fața lui Isus... veghînd, ei biruiesc nepăsarea, egoismul și iubirea de comoditate.

3. Ce făgăduință a Domnului Hristos îndepărtează orice motiv de teamă? Ioan 14, 1-3.

4. Care este obiectivul cel mare al speranței creștine? Tit. 2, 13.

„În toate veacurile venirea Domnului a fost nădejdea adevăraților Săi urmași. Făgăduința dată de Mîntuitorul la înălțarea Sa pe Muntele Măslinilor, că va veni din nou, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplînd inimile lor cu bucurie și speranță.

5. Prin ce ilustrație arată Iacob necesitatea răbdării? Iacob 5, 7 p.p. Compară cu Ebrii 10,35-36.

„Creștinul trebuie să aștepte cu răbdare pentru ca Cuvîntul lui Dumnezeu să aducă roade în viața lui. Adesea, cînd ne rugăm pentru binecuvîntările spirituale, Dumnezeu lucrează spre a răspunde rugăciunilor noastre, așezîndu-ne în situațiuni care să dezvolte aceste roade, dar noi nu înțelegem scopul Său și lucrul de mirare, ne descurajăm. Și totuși nimeni nu poate dezvolta această favoare divină, decît prin procesul creșterii și aducerii de roade. Partea noastră este să primim Cuvîntul lui Dumnezeu și să-l ținem cu putere, supunîndu-ne cu totul controlului Său și atunci scopurile Lui cu noi vor fi împlinite”.

6. Cît de mult trebuie să aștepte plugarul rodul muncii sale? Iacob 5, 7 u.p.

„Gîndindu-ne la timpul și locul unde Mîntuitorul nostru a trăit în trup și anume în Palestina, timpul dintre semănat, sau prima apariție a firului plîpînd și pînă la seceris, nu constă de fapt decît în citeva luni (Ioan 4,35). Nu este o perioadă prea lungă, dar este plină de multă neliniște într-o țară unde este cu totul dependentă de ploaia timpurie și tirzie, prima cîzînd imediat după semănat, iar a doua cînd cerealele sînt în copt. Iudeul credincios cunoștea totuși că Dumnezeu va fi credincios făgăduințelor Sale și anume că dacă poporul Său va păstra poruncile Sale, El va da „ploaia timpurie și tirzie” (Deut. 11,14), și profetul cerea fiilor Sionului să fie fericiți și să se bucure în Domnul pentru că El a făcut să cadă pentru Ei ploaie timpurie și tirzie... (Ioel 2,23). Astfel răbdarea plugarului față de ogorul lui era mai mult de natura unei așteptări pline de încredere. Credința sa în credincioșia lui Dumnezeu a acționat ca o influență ce frînează și controlează, într-un timp care altfel ar fi putut fi un timp de enervantă și acută neliniște. În același fel, creștinul credincios cunoaște că Domnul Hristos va fi credincios făgăduinței Sale de a veni din nou la poporul Său”.

7. Ce asigurare a dat Dumnezeu vechiului Izrael cu privire la certitudinea secerisului? Deut. 11,13-15.

8. Cum ilustrează Osea venirea Domnului ca să binecuvînteze poporul Său? Osea 6, 3.

„Mișcarea Adventă de la 1840-1844 a fost o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu.

Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu, decît a marcat începutul ei”.

9. Ce profeție s-a împlinit parțial în Ziua Cincizecimii? Care era starea launtrică a apostolilor cu aceea ocazie? Faptele 2, 1-4, 16-21. Compară cu Ioel 2,28-29.

„Dumnezeu este binevoitor a ne da o binecuvîntare asemănătoare, cînd noi o vom căuta tot așa de stăruitor...”

„Privesc cu dorință arzătoare înainte spre timpul cînd evenimentele din Ziua Cincizecimii se vor repeta cu o putere și mai mare decît cu aceea ocazie.

10. Ce trebuie să facă biserica în timpul ploii tirzii? Zaharia 10,1.

„Coborîrea Duhului Sfînt asupra bisericii este privită ca ceva în viitor. Dar este privilegiul bisericii de a-L avea acum. Căutați-L, rugați-vă pentru El, credeți în El. Noi trebuie să-L avem iar cerul așteaptă să-L reverse...”

...Cereți în credință binecuvîntarea făgăduită, și ea va veni”.

11. Ce caracteristici de seamă ale sfinților au fost arătate vizionarului? Apoc. 14,12 p.p.

„Ploaia tirzie care coace secerișul pămîntului, reprezintă spiritul harului ce pregătește biserica pentru împlinirea făgăduinței revenirii Domnului. Dar dacă ploaia timpurie n-a căzut, nu va fi nici un fel de viață: firul cel verde nu va răsări. Dacă stropii timpurii nu și-au făcut datoria, ploaia tirzie nu poate aduce nici o sămînță de perfecțiune”.

„Domnul Hristos așteaptă cu mare nerăbdare să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvîrșit reproduș în poporul Său, atunci El va veni ca să-i ia ca fiind ai Săi”.

Credința și nădejdea noastră în revenirea Domnului, nu face și nu trebuie să facă din noi niște creștini rupți de nevoile și preocupările contemporane. Nu putem uita gîndul care spune: „Roagă-te ca și cînd totul ar depinde de Dumnezeu, dar muncește ca și cînd totul ar depinde de tine”. Porunca divină cere să muncim șapte zile și să ne facem TOT lucrul nostru. Și să-l facem desăvîrșit așa cum îl făcea și Domnul Isus cînd se găsea la teigheaua de lucru a lui Iosif sau în lucrarea chemării Sale. Nădejdea noastră nu ne rupe de realitate, de obligațiile curente ale vieții. Din contră ne determină să ne facem toată datoria, căci numai atunci, putem nădăjdui în primirea binecuvîntărilor prezente și veșnice ale lui Dumnezeu.

SFATURI ȘI AVERTIZĂRI

25 Martie 1972

Jacob 5, 16

Partea de la încheierea capitolului 5 din Iacob, caracterizează portretul pe care apostolul îl face vieții creștine cu succes. Sint învățături cu privire la simplitatea și curăția vorbirii, subliniind nevoia unei continue comuniuni cu cerul în toate experiențele vieții.

„Citiți al doilea capitol al lui Iacob. Trăiți adevărul în viața voastră zilnică și veți cunoaște lucrarea pe care Domnul v-a dat-o s-o faceți. Citiți de asemenea capitolul patru, în mod deosebit versetele 5-12; și capitolul 5, versetele 13-20. Aceste capitole sint o literă moartă pentru un mare număr dintre aceia care pretind a fi Adventiști de Ziua a Santea. Sint însărcinați a vă atrage atenția asupra acestor texte ale Sfințelor Scripturi și asupra capitolului șapte din Matel. Trebuie să studiați fiecare cuvînt, ca pentru propria voastră viață”.

1. Care va fi rezultatul învinuirii altora pentru necazurile noastre? Iacob 5,9 p.p.; 4,11.

„A murmura și a căuta greșeli este o scădere tot așa de mare ca și condamnarea deschisă, dînd pe față un spirit lipsit de iubire și certăret...”

„Iacob subliniază aici apropiata venire și faptul că timpul, care un caracter pregătit sora a înfilni ne Domnul. Nu este timp pentru căutarea greșelilor la alții.

2. Pe cine prezintă apostolul ca pilde? Iacob 5,10.

„În timp ce calomnia poate înegri reputația, ea nu poate păta caracterul. Aceasta este în mina lui Dumnezeu. Atîta vreme cît noi nu consimțim să păcătuiim, nu există putere care să poată aduce vreo pată asupra sufletului. Un credincios a cărui inimă stă lingă Dumnezeu, este tot la fel în ceasul celor mai puternice încercări, ca și atunci cînd este în prosperitate, cînd lumina și favoarea lui Dumnezeu pare a fi asupra lui”.

3. Cum trebuie considerați cei răbdători? Iacob 5, 11 p.p.

4. A cui experiență este citată ca o ilustrare a binecuvîntării ce vine asupra acelor care rămîn răbdători? Iacob 5,11 u.p. Compară cu Iov. 42,10-17.

5. Ce sfat dă Iacob cu privire la felul vorbirii noastre? Iacob 5,12. Compară cu Matei 5,35-37.

„Mîntuitorul nostru n-a oprit folosirea jurămîntului la judecată, prin care Dumnezeu este în mod solemn chemat ca martor că ceea ce spune este adevăr și nimic altceva decît adevăr. Chiar Domnul însuși, la cercetarea Sa în fața Sinedriului, nu a refuzat să răspundă sub prestare de jurămînt... Dacă Domnul Hristos în predica de pe Munte, ar fi condamnat jurămîntul la judecată, la judecata Sa, El ar fi condamnat pe marele preot și astfel, pentru folosul urmașilor Săi, ar fi pus în valoare propriile Sale învățături...”

„Aceste cuvinte condamnă toate acele impresii fără sens și triviale ce stau la granița profanării. Ele condamnă complementele înșelătoare, evitarea adevărului, cuvintele măgulitoare, exagerările, reprezentările intenționate greșite. Ele învață că nimeni care încearcă să apară cum nu este, sau a căror cuvinte nu corespund cu adevăratele sentimente ale inimii sale, nu pot fi numiți credincioși”.

6. Ce atitudine va avea adevăratul creștin, atît în necazuri cît și în bucurii? Iacob 5, 13; 1 Tes. 5,17.

7. Ce sfat este dat în legătură cu rugăciunea pentru bolnavi? Iacob 5,14-15.

„Înțeleg că textul din Iacob trebuie să fie aplicat atunci cînd o persoană este bolnavă pe patul său de suferință, dacă ea cheamă pe bătrîni bisericii și ei aduc la îndeplinire sfaturile lui Iacob, ungînd pe bolnav cu untdelemn, în Numele Domnului, înălțînd pentru el rugăciunea credinței. Noi citim — rugăciunea făcută cu credință va mîntui pe bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate îi vor fi iertate.

„Nu poate fi datoria noastră a chema pe bătrîni bisericii pentru fiecare mică suferință ce o avem... Dar Domnul ne dă privilegiul de a-L căuta personal în rugăciune stăruitoare, sau să ne descărcăm suferințele noastre înaintea Lui, neascunzînd nimic față de Cel ce ne-a invitat... Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. — O... cît de recunoscători ar trebui să fim că Domnul Isus este binevoitor și poate să poarte toate nedesăvîrșirile noastre, să ne întărească și să vindece toate bolile noastre, dacă acestea vor fi spre binele nostru și slava Sa”.

8. Ce cale trebuie urmată atunci cînd frații și-au greșit unii altora? Iacob 5,16 p.p. Matei 5,23-24

„Cînd cineva care mărturisește că slujește lui Dumnezeu greșește sau rănește pe un frate, el reprezintă greșit caracterul lui Dumnezeu față de fratele acela și acest rău trebuie să fie mărturisit, trebuie să-l recunoască ca fiind păcat, pentru a putea fi în armonie cu Dumnezeu...”

„Dacă problemele dificile dintre frați, n-ar fi duse la alții, ci în mod deschis, sincer, ar fi discutate între ei în spiritul iubirii creștine, cît de mult rău ar putea fi prevenit? Cîte rădăcini de amărăciune prin care mulți sint minjiți n-ar fi distruse, și cît de apropiați și afectosi pot fi urmașii Domnului Hristos uniți în dragostea Lui”.

9. Cît de eficace este rugăciunea celui neprihănit? Iacob 5, 16 u.p. Compară cu Iosua 10,12-14; Daniel 2,17-19,23.

„Cel care se va strădui să aibă o vorbire elocventă pe care Dumnezeu o acceptă este strigătul cel sincer și arzător al sufletului care simte că trebuie să fie ajutat.

„Rugăciunile lungi nu sint esențiale. Cel care lucrează într-un spirit drept, se va ruga într-un spirit drept. Cel care lucrează așa cum a lucrat Domnul Hristos, va fi serios atunci cînd se roagă. Și Cuvîntul lui Dumnezeu ne asigură — rugăciunea fierbinte a celui neprihănit, are mare putere”.

10. Cît de eficace a fost rugăciunea lui Ilie? Iacob 5, 17; Luca 4,25; 1 Regi 17,1.

„Cuvîntul Său a zăvorît comorile cerului și numai Cuvîntul Său le putea deschide iarăși...”

„Dumnezeu are totdeauna bărbați cărora le încredințează solia Sa. Spiritul se mișcă deasupra inimilor lor și-i determină să vorbească. Stimulați de un zel sfînt și sub un puternic impuls divin, ei privesc la îndeplinirea datoriei lor de a vorbi poporului cuvîntul pe care Domnul l-a dat...”

11. Redă solia apostolului Iacob. Iacob 1,2; 2,1; 3, 1,10; 4,11; 5,7,10,12.

„În toată epistola sa, Iacob exprimă o solicitudine sensibilă și neliniștită în legătură cu starea spirituală a fraților săi.

12. Cu ce invitație călduroasă se încheie epistola? Iacob 5, 19-20. Compară cu Galateni 6,1-2.

„Numai dragostea ce pornește din inima Domnului Hristos vindecă. Numai cel în care această dragoste curge, tot așa cum curge seva în copac sau singele în vinele trupului poate restaura rănile sufletului.

„Lucrările dragostei au o putere minunată, pentru că sint divine. Răspunsul blînd care potolește minia, iubirea care este îndelung răbdătoare și plină de bună-tate, mila care acoperă o sumedenie de păcate... dacă am învăța lecția, cu ce putere de vindecare ar fi dăruită viața noastră; Cum ar fi transformată viața noastră, ajungînd să fie o pregustare a cerului.

4. Al cărui rezultat este blindețea? GaI. 5,22-23.

5. Cine a fost cel mai blind om? Numeri 12,13.

„Dacă creștinii doresc să fie onorați de Dumnezeu, atunci ei trebuie să fie umili. Acei care duc mai departe lucrarea lui Dumnezeu, trebuie să se deosebească de toți ceilalți prin umilința lor. Cu privire la cel care este deosebit pentru blindețea sa, Domnul Hristos spune... În el poți avea încredere, prin el, Eu Mă pot descoperi lumii. El nu va țese în marea pinză nici un fel de egoism“.

6. Care sînt rezultatele unei înțelepciuni... firești, nesfințite? Iacob 3,14—15. Compară cu GaI. 5,19—21.

„Înțelepciunea pe care spiritismul o împarte este descrisă de apostolul Iacob ca nevenind de sus, ci este pămîntescă, firească, drăcească... Totuși marele amăgitor ascunde aceasta, atunci cînd acest lucru convinge mai bine planurilor sale... El apelează la rațiune, prezentînd teme înșelătoare, el încîntă fantezia cu scene fermecătoare, și el subjugă sentimentele prin elocvența sa înfățișare a dragostei și binefacerii. Această puternică ființă, care a putut lua pe Mîntuitorul lumii și să-L ducă pe un munte înalt și să facă să treacă pe dinaintea Sa toate împărățiile lumii cu gloria lor, va prezenta ispitele sale de o așa manieră, încît să pervertească simțurile tuturor creștinilor ce nu sînt apărați de puterea divină“.

7. Cum se întîmplă uneori să se aducă confuzie în Comunitate? Iacob 3,16; 1 Cor. 1,10,11.

„Cît de adevărate sînt cuvintele apostolului; căci acolo unde este pizmă și un duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. O persoană dintr-o comunitate care scapă firul gîndurilor nesocotite, vorbind de rău pe frați, poate stîrni cele mai rele pasiuni ale inimii firești și să imprăștie aluatul răutății, ce va lucra în toți aceia ce vin în legătură cu el. În felul acesta, vrăjmașul neprihănirii ar cîștiga biruința, iar rezultatul lucrării sale, este acela că face fără de efect rugăciunea Mîntuitorului, cînd El a mijlocit la Tatăl ca ucenicii Săi să fie una, așa cum El și cu Tatăl sînt una“.

8. Care este izvorul adevăratei înțelepciuni creștine? Iacob 3,17 p.p. compară cu Iacob 1,17.

9. Ce prezintă Iacob ca fiind caracteristicile înțelepciunii divine? Iacob 3,17; compară cu 1 Petru 2,1.

„Apostolul Iacob declară că înțelepciunea care vine de sus este întîi curată. Contextul acestui citat, este vrednic de un studiu atent.

„Dar cuvintele Domnului Hristos, Fericiți (binecuvîntați) sînt cei cu inima curată, au o însemnătate mai profundă — nu curați numai în sensul în care se înțelege în general curățire: „liber de ceva ce este senzual, curat de lăcomie“, ci curat în scopurile și motivele ascunse ale sufletului, liber de mindrie și căutarea numai a intereselor proprii, ci să fii umil, neegoist, asemenea unui copil“.

10. Către ce efect deosebit al adevăratei înțelepciuni îndreaptă Iacob atenția? Iacob 3,18.

„Domnul Hristos așteaptă cu ardoare să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi perfect produs în poporul Său, atunci El va veni să-i ia ca fiind ai Săi.

Studiul 9

FIRESC ȘI SPIRITUAL

26 februarie 1972

Iacob 4,8 p.p.

În mod natural sîntem înclinați spre egoism și satisfacerea dorințelor firești. „Inima este nespuse de înșelătoare și de desnădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Ier. 17, 9. Apostolul Pavel repetă acest sentiment în Romani 6,6-8, subliniind imposibilitatea creștinului de a trăi pentru satisfacerea cerințelor firești, și în același timp să fie și în armonie cu cerințele lui Dumnezeu. Această nesfîrșită luptă între „fire“ și „spirit“ din ființa noastră este discutată în prima parte a capitolului patru din Iacob fiind prezentat și secretul biruinței.

1. Care este izvorul neînțelegerilor în biserică? Iacob 4,1.

„Acum apostolul se ocupă de anumite stări rele din biserică, care sînt rezultatul unei limbi nestrunite și a inimilor pornite pe ceartă. Motivul principal al tuturor învrăjbirilor și a confuziei este inima nesfîntită și interesul egoist.

2. Satisfacerea dorințelor firești aduce vreo satisfacție creștinului? Iacob 4,2.

De aceste certuri depind unii în eforturile lor pentru a avea ceea ce doresc, în loc de a depinde de Dumnezeu care să le dea ceea ce este mai bun pentru ei. Dumnezeu a așezat în inima omului dorinți legitime și aspirații puternice... și în parte, fericirea depinde de satisfacerea acestor dorinți date, inspirate de Dumnezeu. Cînd oamenii încearcă să satisfacă aceste dorinți de bază, dar într-un mod nelegitim, atunci urmează dezamăgirea, minia și cearta“.

3. Ce fel de rugăciune nu poate primi un răspuns? Iacob 4,3.

„Mîntuitorul dorește să ne dea o binecuvîntare mai mare decît cerem noi, și „El întîrzie cu răspunsul la cererile noastre, pentru ca să ne arate răul din inimile noastre și marea noastră nevoie de harul Său. El dorește ca noi să renunțăm la egoismul nostru ce ne determină a-L căuta, Mărturisind neajutorarea noastră și nevoia noastră cea mare trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Sa“.

4. Cum se subliniază faptul că este imposibil, pentru cei ce iubesc păcatul, să fie prieteni cu Dumnezeu? Rom. 8,5,7.

Foarte mulți din cei ce mărturisesc a fi creștini nu au cunoscut pe Dumnezeu. Inima firească n-a fost schimbată și mintea firească rămîne un vrăjmaș al lui Dumnezeu. Ei sînt slujitorii credincioși ai lui Satan, chiar dacă își asumă un alt nume“.

5. De ce este imposibil pentru cel firesc a aprecia privilegiul prieteniei cu Dumnezeu? 1 Cor. 2,14.

6. Ce măsuri luă Dumnezeu pentru a face pe poporul Său în stare să reziste ispitelor? Iacob 4,6 p.p. Rom. 5,20-21.

7. Cui dă Dumnezeu harul Său? Iacob 4,6 u.p. compară cu Ps. 138,6.

8. Care este secretul biruinței asupra răului? Iacob 4,7.

„Cît de prețioasă este pentru sufletul ispitit această făgăduință pozitivă. Dacă cineva își ține ochii ațintiți spre Domnul Isus și se apropie de Dumnezeu, vorbind despre bunătatea și mila Sa, Domnul Isus se apropie de el.

9. Ce sfat este dat în continuare celor ce vor rezista păcatului, bucurîndu-se de comuniunea cu Dumnezeu? Iacob 4,8.

„Domnul spune: Apropiați-vă de Dumnezeu. Dar cum? Printr-o examinare lăuntrică și serioasă a inimii, printr-o dependență copilărească și umilă față de Dumnezeu, aducînd la cunoștința Domnului toate slăbiciunile voastre și mărturisindu-vă păcatele. Astfel te poți apropia de Dumnezeu și El se va apropia de tine.

„Ce folos este să spui lucruri plăcute, să deplîngi lucrarea lui Satana și totuși în același timp să te angrenezi în împlinirea tuturor planurilor rele? Aceasta însemnează a fi cu inima împărțită“.

10. Care va fi rezultatul unei adevărate umilințe? Iacob 4,10 compară cu Luca 18,9-14.

Urmind exemplul Mîntuitorului, noi putem fi în sfîntă comuniune cu El; căutînd zilnic să imităm caracterul Său și să-I urmăm exemplul, Făcînd astfel noi vom fi o binecuvîntare pentru biserică și toată lumea.

STUDIUL 10

ZĂDĂRNICIA ÎNĂLȚĂRII EULUI

4 martie 1972

Iacob 4, 15

Începînd cu versetul 11 al capitolului 4, Iacob se reîntoarce la tratarea relor ce împiedică progresul spiritual al bisericii. Între aceste rele, proeminență este înălțarea de sine, cu rezultanta sa, atitudinea de

critică și nerecunoașterea faptului că fără de Hristos, noi nu putem face nimic pentru mântuirea noastră. Conștiința șubrezenei și slăbiciunii firești duce pe credincioșii la o umilă dependență, nu de propriile sale eforturi ci de ajutorul lui Dumnezeu.

1. Avind în vedere faptul că există numai un singur judecător infailibil, ce întrebare pune Iacob celui ce judecă motivele fratelui său? Iacob 4,12.

2. Prin ce parabolă arată Domnul Isus dependența creștinului de Dumnezeu și voința Lui? Luca 12, 16-21.

3. Cît de mult poate cunoaște cineva despre viața de miine? Ce este spus despre viața noastră? Iacob 4,14; Iov. 14,1-2.

4. De ce anume trebuie să țină creștinul seama în planurile lui? Iacob 4,15.

„Iacob nu vrea să spună că totdeauna creștinul trebuie să spună aceste cuvinte, dar că spiritul de supunere reflecțat de ele, trebuie să caracterizeze orice plan.

Cînd credincioșii se supun voinței lui Dumnezeu (v. 7) ei fac bine să-și aducă aminte că adesea căile lui Dumnezeu sînt diferite de cele ale noastre (Isaia 55,8-9). În consecință, un creștin credincios întîmpină fiecare zi cu încredere în conducerea divină, în tot ceea ce întreprinde.

5. Ce spune Domnul Isus cu privire la supunerea Sa față de voința Tatălui? Ioan 6,38; compară cu Matei 26,39.

„Atît de deplin era golit Domnul Hristos de fire, de eu, încît nu făcu nici un plan pentru Sine. El a acceptat planul lui Dumnezeu pentru El și zi de zi Tatăl destășură planurile Sale. Tot astfel trebuie să depindem și noi de Dumnezeu, pentru că viața noastră spirituală să fie o aducere la îndeplinire a voinței Sale“.

6. Ce este caracteristic acelor ce se autoproțueșc? Iacob 4,16 p.p.

„Calea firii este de a începe cu pompă și lăudăroșenie. Calea lui Dumnezeu este aceea de a face zilnic lucrurile cele mici care sînt începutul triumfului glorios al adevărului și neprihănirii“.

7. Cum consideră Dumnezeu mindria în legătură cu cele înfăptuite? Iacob 4,16 u.p. compară cu 1 Cor. 5,6.

„Pentru că ea înalță mulțumire de sine și hrănește înfumurarea, acest fel de a gîndi este completamente stricat și se înrudește cu spiritul lui Lucifer“.

8. Cum este considerată neglijarea deliberată a datoriei? Iacob 4,17, compară cu Matei 25,24-26; Luca 12,47; Ioan 9,41.

„Ocolirea cu bună știință a datoriei cunoscute, este neascultare deschisă față de voința descoperită a lui Dumnezeu. Acest fapt amplifică dificultățile ce confruntă pe cei cu inima împărțită — pe creștinul pseudo-religios — omul credinței moarte — pe omul firesc“.

9. Cum putem găsi — în lupta vieții — satisfacție și pace? Prov. 2,5-8; Is. 26,3-4.

„Orice poziție am ocupa în viața bisericii, oricare ar fi lucrările noastre, noi trebuie să fim destul de umiliți pentru a avea simțămîntul nevoiei de ajutor divin. Noi trebuie să ne sprijinim pe învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu, recunoscînd în toate lucrurile providența Sa și revărsîndu-ne cu credincioșie sufletele noastre în rugăciune.

STUDIUL 11

BOGĂȚII NESFINȚITE

11 Martie 1972

Matei 6, 21

Ca muritori, posibilitățile noastre sînt adesea limitate. Dar comoara cea mare pe care Dumnezeu o oferă în harul Său celor credincioși este nelimitată. Ea cuprinde orice dorință spirituală de mai bine și trece dincolo de calculele noastre. În ziua cea mare a hotărîrii finale, cînd fiecare va sta în fața faptelor sale, orice voce a îndreptățirii de sine va amuți, căci se va vedea că în darul Său făcut nouă, în Isus Hristos, Tatăl a dat tot ceea ce avea mai de preț.

1. De ce li se spune bogăților să se tînguiescă? Iacob 5,1; Luca 6,24,25.

„Mulți creștini arată prin faptele lor, că nu îndrăznesc să se încreadă în făgăduințele cerului. Ei

aleg adesea să-și pună încrederea în cele ce au decît în Cel care le-a dat. Aceștia au de făcut o mare lucrare și anume de a birui lăcomia din ei. Săraccii credincioși bogăți, ce mărturisesc a sluji lui Dumnezeu, sînt de plîns. În timp ce mărturisesc a cunoaște pe Dumnezeu, prin faptele lor îl leapădă. Cît de mare este întinericul unor asemenea situații. Ei mărturisesc credința în adevăr, dar faptele lor nu corespund cu mărturisirea credinței lor. Lăcomia face pe cei ce o cultivă, egoiști, dificili, fixi și aroganți, iar unii recurg la fapte reprobabile pentru a „avea“.

2. Ce se întîmplă cu averea ce nu este folosită spre binele general? Iacob 5,2 p.p.

„Bogatul nesocotit din parabolă Domnului Hristos avea cea mai mare parte a averii sale din roadele pămîntului... Aceste bogății erau fără de valoare pentru că ele dau loc la înălțare de sine, fiind strînse cu prețul înfringerii drepturilor altora (Iacob 5,4). Cu toată averea sa, bogatul nemilostiv, neubitor de oameni și insensibil la nevoile din jur, nu era bogat în cele ale lui Dumnezeu“.

3. Ce se va întîmpla cu marile garderoabe ale unor astfel de oameni? Iacob 5,2 u.p.

„Schimbă-se inima firească și nu va mai fi atîta trudă... mărturisitori reci ai slujirii lui Dumnezeu. În inima sfințită nu se va găsi nici un loc pentru desertațiuni; în schimb va fi o nepotolită căutare a podoabelor lăuntrice... a roadelor Duhului Sfînt...

„Supune inima firească, reformează-ți viața și sărmana înfățișare muritoare nu va mai fi așa de izolată. Dacă inima este transformată, aceasta se va vedea în înfățișarea exterioară. Dacă Domnul Hristos este în noi nădejdea slavei, noi vom descoperi în El o atracție atît de puternică încît sufletul va fi cucerit. Se va lipi de El, va alege să-L iubească și din admirație față de El, viața va deveni un izvor de binecuvîntare pentru toți oamenii.

4. Ce sfat dă Martorul Credincios, celor din biserică ce doresc să fie mintuiți? Apoc. 3,17,18.

„Bogățiile spirituale ale cerului sînt oferite copiilor Săi. Fiecare personal are nevoie să fie direct interesat în invitația Domnului Isus. Sînt gîndurile noastre conforme cu voința lui Dumnezeu? Sau spunem în noi, în sine: „Aceste cuvinte... nu sînt pentru mine; eu sînt într-o foarte bună condiție spirituală, deși nu pot avea tot atîta zel și ardoare cum au unii. Eu cred adevărul. Acei pentru care această solie se potrivește... s-o primească. Consider că unii au nevoie de ea“! Tu care gîndești astfel, fii sigur că ești primul căruia îi aparține această solie. În timp ce bogățiile spirituale ale cerului stau înaintea ta, apropie-te și primește ceea ce ai pierdut — aurul jubirii și al credinței și hainele cele albe care este neprihănirea Domnului Hristos“.

5. Ce acuzăți mai aduce Dumnezeu celor lacomi? Iacob 5,4 p.p. Compară cu Leviticul 19,13; Ieremia 22,13.

„Obiceiurile firii nu trebuie să constituie criteriul pentru creștin. El nu trebuie să imite practicile ei... nesfînte... Fiecare rău făcut copiilor lui Dumnezeu, aproapei, este făcut Domnului Hristos, în persoana sfinților Săi. Fiecare încercare de a profita de cei slabi, sau de nenorocirea altora, este înregistrat ca fraudă în cărțile din cer“.

6. Cine notează toate nedreptățile ce se fac celor săraci? Iacob 5,4 u.p. compară cu Deut. 24,14,15.

7. Cum foloseau unii cele acumulate prin oprirea celor săraci? Iacob 5,5 p.p.

„Cu cît se cheltuiește mai mult în satisfacerea apetitului cu atît va fi mai puțin pentru a fi de folos altora. Fiecare bănuț cheltuit fără să fie nevoie, depozitează de strălucire o ocazie prețioasă de a face bine. Acest lucru jefuiește pe Dumnezeu de onoarea și slava care trebuie să se întoarcă la El prin folosirea talanților încredințați.

8. La ce perversitate a dreptății se dedau cei lacomi în dauna apostolului lor? Iacob 5, 6.

9. Care este criteriul răsplătirii cerești? Rom. 2, 4-6.

„În timp ce credincioșii își trăiesc viața lor aici, are loc lucrarea de cercetare a cărților cerești. Viața tuturor celor ce mărturisesc a fi urmașii Săi, ce mărturisesc a crede, este trecută în revistă înaintea lui Dumnezeu. Toți sint cercetați conform cu rapoartele scrise în cărțile cerului și destinul său va fi pentru todeauna hotărât“.

STUDIUL 12

NĂDEJDEA ADVENTA

18 martie 1972

Ebrei 10,36

Conform credinței și convingerilor noastre, nădăduim că vom vedea pe Cel în care este concentrată nădejdea vieții veșnice. Apostolul Pavel stătuiește pe cei credincioși astfel: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteptați o mare răsplătire. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit“.

1. Ce sfat este dat celor credincioși? Iacob 5,7 p.p.

2. Ce sfat dă apostolul Pavel celor credincioși? 1 Tes. 4, 16-18.

„Dumnezeu dorește ca poporul Său să privească spre glorioasa arătare în slavă a Domnului și Mîntuitorului nostru Isus Hristos. Credința noastră trebuie să pătrundă departe și tot mai departe în tainele glorioase ale comorii cerești, atrăgînd prețioasele raze de lumină divină din sanctuarul ceresc, ca să lumineze în inimile noastre așa cum ele strălucesc pe fața lui Isus... veghînd, ei biruiesc nepăsarea, egoismul și iubirea de comoditate“.

3. Ce făgăduință a Domnului Hristos îndepărtează orice motiv de teamă? Ioan 14, 1-3.

4. Care este obiectivul cel mare al speranței creștine? Tit. 2,13.

„În toate veacurile venirea Domnului a fost nădejdea adevăraților Săi urmași. Făgăduința dată de Mîntuitorul la înălțarea Sa pe Muntele Măslinilor, că va veni din nou, a luminat viitorul ucenicilor Săi, umplînd inimile lor cu bucurie și speranță“.

5. Prin ce ilustrație arată Iacob necesitatea răbdării? Iacob 5,7 p.p. Compară cu Ebrei 10,35-36.

„Creștinul trebuie să aștepte cu răbdare pentru ca Cuvîntul lui Dumnezeu să aducă roade în viața lui. Adesea, cînd ne rugăm pentru binecuvîntările spirituale, Dumnezeu lucrează spre a răspunde rugăciunilor noastre, așezîndu-ne în situațiuni care să dezvolte aceste roade, dar noi nu înțelegem scopul Său și lucru de mirare, ne descurajăm. Și totuși nimeni nu poate dezvolta această favoare divină, decît prin procesul creșterii și aducerii de roade. Partea noastră este să primim Cuvîntul lui Dumnezeu și să-l ținem cu putere, supunîndu-ne cu totul controlului Său și atunci scopurile Lui cu noi vor fi împlinite“.

6. Cît de mult trebuie să aștepte plugarul rodul muncii sale? Iacob 5, 7 u.p.

„Gîndindu-ne la timpul și locul unde Mîntuitorul nostru a trăit în trup și anume în Palestina, timpul dintre semănat, sau prima apariție a firului plînd și pînă la seceriș, nu constă de fapt decît în cîteva luni (Ioan 4,35). Nu este o perioadă prea lungă, dar este plină de multă neliniște într-o țară unde este cu totul dependentă de ploaia timpurie și tîrzie, prima cîzînd imediat după semănat, iar a doua cînd cerealele sînt în copt. Iudeul credincios cunoștea totuși că Dumnezeu va fi credincios făgăduințelor

Sale și anume că dacă poporul Său va păstra poruncile Sale, El va da „ploaia timpurie și tîrzie“ (Deut. 11,14), și profetul cerea fiilor Sionului să fie fericiți și să se bucure în Domnul pentru că El a făcut să cadă pentru ei, ploaie timpurie și tîrzie... (Ioel 2,23). Astfel răbdarea plugarului față de ogorul lui era mai mult de natura unei așteptări pline de încredere. Credința sa în credincioșia lui Dumnezeu a acționat ca o influență ce frînează și controlează, într-un timp care altfel ar fi putut fi un timp de enervanță și acută neliniște. În același fel, creștinul credincios cunoaște că Domnul Hristos va fi credincios făgăduinței Sale de a veni din nou la poporul Său“.

7. Ce asigurare a dat Dumnezeu vechiului Izrael cu privire la certitudinea secerișului? Deut. 11, 13-15.

8. Cum ilustrează Osea venirea Domnului ca să binecuvînteze poporul Său? Osea 6,3.

„Mișcarea Adventă de la 1840-1844 a fost o glorioasă manifestare a puterii lui Dumnezeu“.

Marea lucrare a Evangheliei nu trebuie să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu, decît a marcat începutul ei“.

9. Ce profeție s-a împlinit parțial la Ziua Cincizecimii? Care era starea lăuntrică a apostolilor cu acea ocazie? Fapte 2, 1-4, 16-21. Compară cu Ioel 2, 28-29.

„Dumnezeu este binevoitor a ne da o binecuvîntare asemănătoare, cînd noi o vom căuta tot așa de stăruitor...“

„Privesc cu dorință arzătoare înainte spre timpul cînd evenimentele din Ziua Cincizecimii se vor repeta cu o putere și mai mare decît cu acea ocazie“.

10. Ce trebuie să facă biserica în timpul ploii tîrzii? Zaharia 10,1.

„Coborîrea Duhului Sfînt asupra bisericii este privită ca ceva în viitor. Dar este privilegiul bisericii de a-L avea acum. Căutați-L, rugați-va pentru El, credeți în El, Noi trebuie să-L avem, iar cerul așteaptă să-L reverse...“

... Cereți în credință binecuvîntarea făgăduită, și ea va veni.

11. Ce caracteristici de seamă ale sfinților au fost arătate vizionarului? Apoc. 14,12 p.p.

„Ploaia tîrzie care coace secerișul pămîntului, reprezintă spiritul harului ce pregătește biserica pentru împlinirea făgăduinței revenirii Domnului. Dar dacă ploaia timpurie n-a căzut, nu va fi nici un fel de viață; firul cel verde nu va răsări. Dacă stropii timpurii nu și-au făcut datoria, ploaia tîrzie nu poate aduce nici o sămînță de perfecțiune“.

„Domnul Hristos așteaptă cu mare nerăbdare să Se manifeste în Biserica Sa. Cînd caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvîrșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni ca să-i ia ca fiind ai Săi“.

Credința și nădejdea noastră în revenirea Domnului, nu face și nu trebuie să facă din noi niște creștini ruși de nevoie și preocupările contemporane. Nu putem uita gîndul care spune: „Roagă-te ca și cînd totul ar depinde de Dumnezeu, dar muncește ca și cînd totul ar depinde de tine“. Porunca divină cere să muncim șase zile și să ne facem TOT lucrul nostru. Și să-l facem desăvîrșit, așa cum îl făcea și Domnul Isus cînd se găsea la teigheaua de lucru a lui Iosif sau în lucrarea chemării Sale. Nădejdea noastră nu ne rupe de realitate, de obligațiile curente ale vieții. Din contră ne determină să ne facem toată datoria, căci numai atunci, putem nădădui în primirea binecuvîntărilor prezente și veșnice ale lui Dumnezeu“.

STUDIUL 13

SFATURI ȘI AVERTIZĂRI

25 martie 1972

Iacob 5,16

Partea de la încheierea capitolului 5 din Iacob, caracterizează portretul pe care apostolul îl face

vieții creștine cu succes. Sint învățați să privire la simplitatea și curăția vorbirii, subliniind nevoia unei continue comuniuni cu cerul în toate experiențele vieții.

„Citiți al doilea capitol al lui Iacob. Trăiți adevărul în viața voastră zilnică și veți cunoaște lucrarea pe care Domnul v-a dat-o s-o faceți. Citiți de asemenea capitolul patru, în mod deosebit versetele 5-12; și capitolul 5, versetele 13-20. Aceste capitole sint o literă moartă pentru un mare număr dintre aceia care pretind a fi Adventiști de Ziua a Șaptea. Sint însărcinată a vă atrage atenția asupra acestor texte ale Sfințelor Scripturi și asupra capitolului șapte din Matei. Trebuie să studiați fiecare cuvint, ca pentru propria voastră viață“.

**1. Care va fi rezultatul învinuirii altora pentru ne-
cazurile noastre? Iacob 5,9 p.p.; 4,11.**

„A murmura și a căuta greșeli este o scădere tot așa de mare ca și condamnarea deschisă, dând pe față un spirit lipsit de iubire și certare!...

„Iacob subliniază aici apropiata venire și faptul că timpul, cere un caracter pregătit spre a întâlni pe Domnul. Nu este timp pentru căutarea greșelilor la alții“.

2. Pe cine prezintă apostolul ca pilde? Iacob 5,10.

„În timp ce calomnia poate înegri reputația, ea nu poate păta caracterul. Acesta este în mina lui Dumnezeu. Atita vreme cit noi nu consimțim să păcăuim, nu există putere care să poată aduce vreo pată asupra sufletului. Un credincios a cărui inimă stă lângă Dumnezeu, este tot la fel în ceasul celor mai puternice încercări, ca și atunci cînd este în prosperitate, cînd lumina și favoarea lui Dumnezeu pare a fi asupra lui“.

3. Cum trebuie considerați cei răbdători? Iacob 5,11 p.p.

4. A cui experiență este citată ca o ilustrare a binecuvîntării ce vine asupra acelor care rămîn răbdători? Iacob 5,11 u.p. Compară cu Iov 42,10-17.

5. Ce sfat dă Iacob cu privire la felul vorbirii noastre? Iacob 5,12. Compară cu Matei 5,35-37.

„Mintuitorul nostru n-a oprit folosirea jurămîntului la judecată, prin care Dumnezeu este în mod solemn chemat ca martor că ceea ce spune este adevăr și nimic altceva decît adevăr. Chiar Domnul însuși, la cercetarea Sa în fața Sinedriului, nu a refuzat să răspundă sub prestare de jurămînt... Dacă Domnul Hristos în predica de pe Munte, ar fi condamnat jurămîntul la judecată, la judecata Sa, El ar fi condamnat pe marele preot și astfel, pentru folosul urmașilor Săi, ar fi pus în valoare propriile Sale învățături...

„Aceste cuvinte condamnă toate acele impresii fără sens și triviale ce stau la granița profanării. Ele condamnă complementele înșelătoare, evitarea adevărului, cuvintele măgulitoare, exagerările, reprezentările intenționate greșite. Ele învață că nimeni care încearcă să apară cum nu este, sau a căror cuvinte nu corespund cu adevăratele sentimente ale inimii sale, nu pot fi numiți credincioși“.

6. Ce atitudine va avea adevăratul creștin, atît în neazuri cit și în bucurii? Iacob 5,13; 1 Tes. 5,17.

7. Ce sfat este dat în legătură cu rugăciunea pentru bolnavi? Iacob 5,14-15.

„Înțeleg că textul din Iacob trebuie să fie aplicat atunci cînd o persoană este bolnavă pe patul său de suferință, dacă ea cheamă pe bătrînii bisericii și ei aduc la îndeplinire sfaturile lui Iacob, ungînd pe bolnav cu untdelemn, în Numele Domnului, înălțînd pentru el rugăciunea credinței. Noi citim — rugăciunea făcută cu credință va mîntui pe bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate îl vor fi iertate.

„Nu poate fi datoria noastră a chema pe bătrînii bisericii pentru fiecare mică suferință ce o avem... Dar Domnul ne dă privilegiul de a-L căuta personal

în rugăciune stăruitoare, sau să ne descărcăm suflătele noastre înaintea Lui, neascunzînd nimic față de Cel ce ne-a invitat... „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă“. — O... cit de recunoscători ar trebui să fim că Domnul Isus este binevoitor și poate să poarte toate nedesăvirșirile noastre, să ne întărească și să vindece toate bolile noastre, dacă acestea vor fi spre binele nostru și slava Sa“.

8. Ce cale trebuie urmată atunci cînd frații și-au greșit unii altora? Iacob 5,16 p.p. Matei 5,23-24.

„Cînd cineva care mărturisește că slujește lui Dumnezeu greșește sau rănește pe un frate, el reprezintă greșit caracterul lui Dumnezeu față de fratele acela și acest rău trebuie să fie mărturisit, trebuie să-l recunoască ca fiind păcat, pentru a putea fi în armonie cu Dumnezeu...

„Dacă problemele dificile dintre frați, n-ar fi duse la alții, ci în mod deschis, sincer, ar fi discutate între ei în spiritul iubirii creștine, cît de mult rîu ar putea fi prevenit? Cite rădăcini de amărăciune prin care mulți sint minjiți n-ar fi distruse, și cît de apropiați și afectoși pot fi urmașii Domnului Hristos uniți în dragostea Lui“.

9. Cît de eficace este rugăciunea celui neprihănit? Iacob 5,16 u.p. Compară cu Iosua 10,12-14; Daniel 2,17-19,23.

„Cel care se va strădui să aibă o vorbire elocventă pe care Dumnezeu o acceptă este strigătul cel sincer și arzător al sufletului care simte că trebuie să fie ajutat.

„Rugăciunile lungi nu sint esențiale. Cel care lucrează într-un spirit drept, se va ruga într-un spirit drept. Cel care lucrează așa cum a lucrat Domnul Hristos, va fi serios atunci cînd se roagă. Și Cuvîntul lui Dumnezeu ne asigură — rugăciunea fierbinte a celui neprihănit, are mare putere“.

10. Cît de eficace a fost rugăciunea lui Ilie? Iacob 5,17; Luca 4,25; 1 Regi 17,1.

„Cuvîntul Său a zăvorât cămările cerului și numai Cuvîntul Său le putea deschide iarăși...

„Dumnezeu are totdeauna bărbați cărora le incredințează solia Sa. Spiritul se mișcă deasupra inimilor lor și-i determină să vorbească. Stimulați de un zel sfînt și sub un puternic impuls divin, ei privesc la împlinirea datoriei lor de a vorbi poporului cuvîntul pe care Domnul l-a dat...

11. Redă solia apostolului Iacob. Iacob 1,2; 2,1; 3,1,10; 4,11; 5,7,10,12.

„În toată epistola sa, Iacob exprimă o solicitudine sensibilă și neliniștită în legătură cu starea spirituală a fraților săi.

12. Cu ce invitație călduroasă se încheie epistola? Iacob 5,19-20. Compară cu Galateni 6,1-2.

„Numai dragostea ce pornește din inima Domnului Hristos vindecă. Numai cel în care această dragoste curge, tot așa cum curge seva în copac sau singele în vinele trupului, poate restaura rănile sufletului.

„Lucrările dragostei au o putere minunată, pentru că sint divine. Răspunsul blînd care potolește minia, iubirea care este îndelung răbdătoare și plină de bunătate, mila care acoperă o sumedenie de păcate... dacă am învăța lecția, cu ce putere de vindecare ar fi dăruită viața noastră; cum ar fi transformată viața noastră, ajungînd să fie o pregustare a cerului.

Curierul
ADVENTIST